

ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนวัดกระจำพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๖๗๒.๖๕๒/๑
๖๖๙๒๒/๑
๘.๓

ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนวัดกระเจี๊พินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม ๒๕๔๗

๒ ๒๕๗ ๒๐๓

๒๐ ส.ค. ๒๕๔๘

วรสิริ ลิขิตวงศ์ (2547) : ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ :
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แส่นคำเครือ.

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
ปัจจัยที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา
นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านครอบครัว
ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว และสัมพันธภาพ
ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กลุ่มตัวอย่างเป็น
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ จำนวน 423 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
การศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) นิสัยทางการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18})
และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5)
3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มี 11 ปัจจัย
ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) บิดามารดาอยู่
ร่วมกัน (X_7) บิดามารดาแยกกันอยู่ (X_8) บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_9) อาชีพรับราชการหรือ
รัฐวิสาหกิจ (X_{10}) อาชีพค้าขาย (X_{11}) อาชีพรับจ้าง (X_{12}) และรายได้ของครอบครัว (X_{13})
4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่
ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ดังนี้ ปัจจัยลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) นิสัยทางการ

เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัย ร่วมกันพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ร้อยละ 23.30

5. สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เขียนได้ดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 55.474 + .314 X_{17} + .307 X_{14} + .272 X_{19}$$

5.2 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .231 X_{17} + .193 X_{14} + .182 X_{19}$$

FACTORS AFFECTING ON THE ENGLISH LEARNING PROBLEMS IN
UPPER PRIMARY STUDENTS OF WATKRAJUBPINIT SCHOOL
IN KHET THONBURI , BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
MISS WORASIREE LIKHITWONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
October 2004

Worasiree Likhitwong. (2004). *Factors Affecting on The English Learning Problems in Upper Primary Student of Watkrajubpinit School in Khet Thonburi, Bangkok*. Master Project, M.Ed. (Education Psychology) . Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Asst.Prof. Promptida Sankamkrue

The purpose of this research was to investigate Factors Affecting on The English Learning Problems in Upper Primary Student of Watkrajubpinit School in Khet Thonburi, Bangkok. These Factors were divided into three dimensions, first of them was personal factor : sex, age, level of education, english learning habit and attitude towards learning english, second of them was family factors : guardian marital status guardian's occupation, family's income and interpersonal relationship between students and guardian, third of them was environmental factors : learning atmosphere, interpersonal relationship between students and teachers and interpersonal relationship between students and friends. The 423 samples were students of Watkrajubpinit School . The research instrument was factors affecting on the English Learning Problems in Upper Primary Student of Watkrajubpinit School 's questionnaires. The data was analyzed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The result were as follows :

1. There were significantly positive correlation among 7 factors ; prathomsuksa VI students (X_6) , english learning habit (X_{14}) , attitude towards learning english (X_{15}) , interpersonal relationship between students and guardian (X_{16}) , learning atmosphere (X_{17}) , interpersonal relationship between students and teachers (X_{18}) and interpersonal relationship between students and friends (X_{19}) at .05 level.
2. There was significantly negative correlation among 1 factor ; prathomsuksa V students (X_5) at .05 level.
3. There were no significantly correlation among 11 factors ; male (X_1) , female (X_2) , age (X_3) , prathomsuksa IV students (X_4) , couple status (X_7) , divorce status (X_8) , father or mother die status (X_9) , guardian's occupation on government official or guardian occupation on non - government official (X_{10}) , guardian's

occupation on merchant (X_{11}), guardian's occupation on employees (X_{12}) and family's income (X_{13}).

4. There were 3 factors significantly affecting on English Learning Problems from the most to the least ; learning atmosphere (X_{17}), english learning habit (X_{14}) and interpersonal relationship between students and friends (X_{19}) at .01 level. These three factors could predicted equation of the English Learning Problems about the percentage of 23.30.

5. The predicted equations of the English Learning problems were as follows :

5.1 In term of raw scores were :

$$\hat{Y} = 55.474 + .314 X_{17} + .307 X_{14} + .272 X_{19}$$

5.2 In term of standard scores were :

$$Z = .231 X_{17} + .193 X_{14} + .182 X_{19}$$

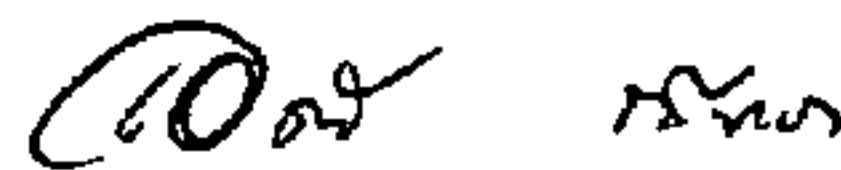
อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ เวณี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

กรรมการ

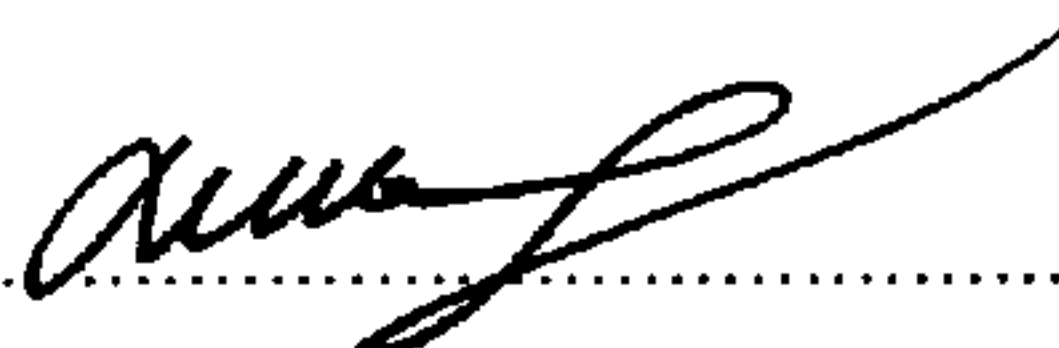
(อาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เวณี กรีทอง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร จัตราศุภกุล)

วันที่ 15 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ อาจารย์ที่ปรึกษา
สารนิพนธ์ อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ และรองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง กรรมการสอบปากเปล่า
สารนิพนธ์ซึ่งให้ความรักความเมตตาแก่ศิษย์ พร้อมทั้งกรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะ
รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอชื่นชมและรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่าน
อาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ที่ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ สมบูรณ์ลงได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์
วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ที่ให้ความกรุณาแก่ศิษย์ในการเป็นผู้
ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำ แนวคิด
ข้อเสนอแนะ และชี้ข้อบกพร่องต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณนลินี ภาติกะวัยวัฒน์ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเวฬุราชิน
คุณทองปลิว จิมพัต ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการโรงเรียนวัดเวฬุราชิน ที่อนุญาตให้ทดลองใช้
เครื่องมือกับนักเรียนเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย ขอขอบคุณอาจารย์นริศรา ใจเย็น อาจารย์ดอกไม้ สิงทิศ
และนักเรียนที่ให้ความร่วมมือตลอดจนอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลและทำการวิจัยในครั้งนี้
ด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพีระพงษ์ สู่เสน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดกระจำพินิจ คณะ
ครูอาจารย์และนักเรียนที่ให้ความร่วมมือตลอดจนอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล และให้
กำลังใจในการทำวิจัยครั้งดีด้วยดีตลอดเวลา

ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ จิตวิทยาการศึกษาทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและให้
กำลังใจด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และพี่ ๆ ที่ให้การสนับสนุนการเรียนและ
ให้ทุนทรัพย์ ตลอดจนให้ความรัก ความห่วงใยและให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาตลอดระยะเวลาที่
ศึกษาและทำงานวิจัย

ผลความดีและประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ขอบอบแด่ บิดา มารดาและ
บูรพคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกๆ ท่านที่ได้อบรมสั่งสอน และปลูกฝัง
คุณธรรมความดี ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ด้วยความหวังดี
ตลอดมา พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือในทุกๆ สิ่ง ทั้งด้านกำลังกายและด้านกำลังใจ อย่างมิสามารถ
หาสิ่งใดมาทดแทนได้

วรสิริ ลิขิตวงศ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	10
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ใช้ศึกษาค้นคว้า.....	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับชั้น.....	39
ประถมศึกษาตอนปลาย	
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	43
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	43
วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	71
บทย่อ.....	71
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	71
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	71
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	72
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	74
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	86
บรรณานุกรม.....	88
ภาคผนวก.....	97
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือและแบบสอบถาม.....	98
ภาคผนวก ข คุณภาพเครื่องมือ.....	123
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	133

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	65
2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน.....	66
3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยที่ใช้ศึกษากับปัญหาการเรียน.....	68
วิชาภาษาอังกฤษ	
4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน.....	69
วิชาภาษาอังกฤษ	
5 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน.....	70
วิชาภาษาอังกฤษ	
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	124
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	125
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง.....	126
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ.....	128
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	129
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	130
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	131

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันโลกกำลังอยู่ในยุคของโลกาภิวัตน์ คือ มีความเปลี่ยนแปลงในเรื่องของเทคโนโลยี และการสื่อสารมากขึ้น ทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านเศรษฐกิจและสังคมตามมาด้วย ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย ต่างก็ได้รับผลของความเปลี่ยนแปลงนั้นด้วยกันทั้งสิ้นและเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เราจึงควรพัฒนาคนให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถ โดยใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนา เพราะการศึกษาจะช่วยให้บุคคลมีความเจริญงอกงาม ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ทำให้สามารถคิดและสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ได้ต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมวิชาการ จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจากเดิม คือ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มาเป็น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ (กรมวิชาการ.2545 : 4).

แม้ว่าจะมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนรูปแบบใดเกิดขึ้นก็ตาม ผู้เรียนส่วนใหญ่ต่างก็ประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนด้วยกันทั้งสิ้น มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร กล่าวว่า หลังจากที่ได้สอนวิชาภาษาไทยตามหลักการสอนทั่วไปแล้วพบปัญหาว่า นักเรียนมีความสนใจการเรียนน้อย เช่น บางคนนั่งเฉยๆ บางคนนอนหลับ (2546 :33) ในเด็กบางคนรู้สึกไม่มีความสุขกับการเรียน ส่วนใหญ่เป็นเพราะใจต่อต้านเช่น ครูชอบดุ ไม่ชอบครูเลยพาลไม่อยากเรียน เมื่อไม่อยากเรียนก็เรียนไม่รู้เรื่อง ในที่สุดก็ไม่เข้าใจอะไรที่เรียนมาทั้งหมด พอไม่เข้าใจเนื้อหา ตามไม่ทันก็ไม่อยากเรียน (เนตรปรียา. 2546 :29) นอกจากนี้ โรงเรียนจำนวนมากขาดแคลนอุปกรณ์การเรียน เครื่องมือทดลองวิทยาศาสตร์ พื้นฐาน ไปจนถึงการขาดแคลนหนังสือดีๆ ในห้องสมุดให้นักเรียนค้นคว้า โรงเรียนที่อ่อนด้อยด้วยทรัพยากรทำให้คุณภาพการศึกษายิ่งตกต่ำลง (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.2544 :23)

เมื่อเด็กมีปัญหาทางด้านการเรียนเกิดขึ้นแล้ว ก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาด้านอื่นๆ ตามมาด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในเด็กบางคน ครูให้การบ้านมาทำแต่เด็กทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจ จะให้ผู้ปกครองช่วยสอนก็ไม่ได้เพราะผู้ปกครองเองก็ไร้การศึกษาหรือไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่บุตร เมื่อเด็กไม่สามารถทำการบ้านไปส่งครูได้ก็อาจจะถูกครูทำโทษ และถ้าถูกทำโทษบ่อยๆ เด็กก็จะบังเกิดความท้อถอย

หวาดกลัว เกลียดครุ ไม่รักโรงเรียน จึงหาทางหลบหนีออกจากบ้าน เพื่อให้พ้นจากการถูกลงโทษ (สุชา.2529 : 251) ยิ่งในเด็กช่วงอายุ 6 – 12 ปี ยิ่งถือเป็นช่วงเวลาสำคัญช่วงหนึ่ง Ericson กล่าวว่า เด็กในช่วงอายุ 6 – 12 ปีนี้ เป็นขั้นการพัฒนา การรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จหรือรู้สึกด้อย เด็กวัยนี้จะกลัวว่าตนจะด้อยกว่าคนอื่น เขาจึงพยายามเรียนรู้สิ่งต่างๆ จนทำให้กลายเป็นคนที่มีความสามารถมากขึ้น เด็กในวัยนี้จะชอบการแข่งขัน และจะให้ความสำคัญกับเพื่อนและครอบครัวของเพื่อน โรงเรียนและเพื่อนบ้านจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเขา ดังนั้นหากเด็กในวัยนี้ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเหมาะสม อาจทำให้เขาเกิดปมด้อย ไม่กล้าริเริ่มและรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้

ผู้วิจัยจึงทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยการแจกแบบสำรวจให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบิณี เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 460 คน ได้รับแบบสำรวจคืน จำนวน 366 คน โดยแบ่งเป็น ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 121 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 134 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 111 คน โดยผู้วิจัยให้ตอบแบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 "ขณะนี้นักเรียนคิดว่าตนเองมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง" พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหา จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 92.6 โดยปัญหาที่พบคือ ปัญหาเรื่องเรียนได้แก่ ไม่ค่อยเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษ บวก-ลบ เลขไม่ค่อยถูก อ่านหนังสือไม่คล่อง ลายมือไม่สวย และไม่มีความสามารถในเรื่องของดนตรี นาฏศิลป์ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 ปัญหาครอบครัว ได้แก่ แม่ชอบด่า พ่อมีเมียน้อย แม่รักน้องมากกว่า พ่อแม่ไม่เข้าใจ และพ่อชอบกินเหล้า จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 ปัญหาการเงิน ได้แก่ รายจ่ายในบ้านเยอะ ได้เงินมาโรงเรียนน้อย และเพื่อนยืมเงินแล้วไม่คืน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 และไม่มีปัญหา จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหา จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 78.4 โดยปัญหาที่พบคือ ปัญหาเรื่องเรียน ได้แก่ ไม่ค่อยเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษ บวก-ลบ เลขไม่ค่อยถูก อ่านหนังสือไม่คล่อง และลายมือไม่สวย จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 ปัญหาครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ไม่เข้าใจ ครอบครัวไม่อบอุ่น แม่ห้ามไปเที่ยวกับเพื่อน ป้าชอบใช้งาน และพ่อแม่ทะเลาะกัน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 ปัญหาเรื่องเพื่อน ได้แก่ เพื่อนไม่ยอมให้เข้ากลุ่ม เพื่อนไม่เข้าใจ เพื่อนชอบแกล้ง และเพื่อนไม่ยอมช่วยทำงานกลุ่ม จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 และไม่มีปัญหา จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาทุกคนคือ จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0 ปัญหาที่พบคือ ปัญหาเรื่องเรียน ได้แก่ ไม่ค่อยเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษ บวก-ลบ เลขไม่ค่อย

ถูก อ่านหนังสือไม่คล่อง และลายมือไม่สวย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 36.9 ปัญหาเรื่องเพื่อน ได้แก่ เพื่อนเอาเปรียบ เพื่อนชอบแกล้ง เพื่อนยืมเงิน เพื่อนชอบทะเลาะกัน เพื่อนเอาแต่ใจ และเพื่อนชอบล้อ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 ปัญหาการเงิน ได้แก่ ได้เงินมาโรงเรียนน้อย มีเรื่องใช้เงินเยอะ และรายจ่ายในครอบครัวมีมาก จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 18.9

คำถามข้อที่ 2 “จากปัญหาในข้อ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง” พบว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนใหญ่บอกว่า เกิดจากปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ทะเลาะกัน ครอบครัวแตกแยก และรายได้น้อย จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 เกิดจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ไม่กล้าถามครู ครูอธิบายไม่เข้าใจ และเข้ากับเพื่อนไม่ได้ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 เกิดจากปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ขาดเรียนบ่อย ไม่ค่อยอ่านหนังสือ ไม่ตั้งใจเรียน ชอบคุยขณะครูสอน และไม่เข้าใจเนื้อหาวิชา จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนใหญ่บอกว่า เกิดจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ครูพูดเร็ว ครูอธิบายไม่เข้าใจ ไม่กล้าถามครู และเข้ากับเพื่อนไม่ได้ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 เกิดจากปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ขาดเรียนบ่อย ไม่สนใจเรียน ทำงานช้า และสายตาสั้น จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 เกิดจากปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ห่วงมาก พ่อแม่ทะเลาะกัน รายได้น้อย และครอบครัวแตกแยก จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่บอกว่า เกิดจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ เพื่อนคุยเสียงดัง และครูอธิบายไม่เข้าใจ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2 เกิดจากปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้น้อย พ่อแม่ทะเลาะกัน ครอบครัวแตกแยก และพ่อแม่ห่วงเกินไป จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 เกิดจากปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ สายตาสั้น ขาดเรียนบ่อย ไม่อ่านหนังสือ และเรียนไม่ค่อยเก่ง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3

จากข้อมูลการสำรวจเบื้องต้น สรุปได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ประสบกับปัญหาทางการเรียนมากที่สุด ทั้ง 3 ระดับ คือ ไม่ค่อยเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2 อ่านหนังสือไม่คล่อง จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6 การบวก-ลบ เลข จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 ลายมือไม่สวย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 และไม่มีความสามารถในเรื่องของดนตรี นาฏศิลป์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 โดยเกิดจากสาเหตุที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็น จากตัวนักเรียนเอง ผู้ปกครอง บุคคลในครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ ตลอดจนลักษณะสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน ล้วนส่งผลให้เกิดปัญหาในด้านการเรียนทั้งสิ้น ดังที่ สุชา จันทน์เอม ได้กล่าวไว้ว่า ปัญหาที่สำคัญของเด็กเกี่ยวกับโรงเรียนก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาของเด็กเอง และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาต่างๆ เช่น เด็กบางคนกังวลใจเรื่องวิชาคำนวณ บางคนก็กลัวกลุ่มเรื่องความจำไม่ดี และปัญหาใหญ่ก็คือ เด็กส่วนมากกลัวสอบไล่ตก นั่น

คือกลัวความไม่สำเร็จนั่นเอง ทั้งนี้เป็นเพราะว่า เด็กขาดทักษะในการเรียน ไม่มีแนวทางในการเรียน (สุชา.2529 : 182) โดยเฉพาะในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่นักเรียนไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ขาดการฝึกฝนอย่างจริงจัง

ดังนั้น ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ จึงควรที่จะขจัดปัญหาต่างๆ ให้หมดไปหรือให้บรรเทาลง เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับตัวผู้เรียนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาที่ผู้เรียนไม่มีความถนัด และขาดความพร้อมในการเรียน เช่น วิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่ พุทธศักราช 2539 จัดเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เป็นหลักสูตรเตรียมความพร้อม มุ่งเน้นการฟัง การพูด เพื่อการใช้ภาษาอย่างสนุกสนานในเรื่องใกล้ตัว และสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 เป็นหลักสูตรระดับอ่านออก เขียนได้ จัดกิจกรรมผสมผสานการอ่าน เขียน และสะกดคำ ตลอดจนช่วยส่งเสริมให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 เป็นหลักสูตรระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น เน้นการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 :8)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ ธนบุรี กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการวางนโยบายให้ผู้บริหาร ครู-อาจารย์ ตลอดจนผู้ปกครองและบุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียน ให้ นักเรียนประสบความสำเร็จทางการศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 131 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 152 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 140 คน รวมทั้งหมด 423 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 131 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 152 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 140 คน รวมทั้งหมด 423 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

2.1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

2.1.1.1 เพศ ✓

2.1.1.2 อายุ

2.1.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

2.1.1.4 นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1.1.5 ทักษะติดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

2.1.2.1 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

2.1.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง ✓

2.1.2.3 รายได้ของครอบครัว /

2.1.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

2.1.3.1 ลักษณะทางกายภาพ

2.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน

2.1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.2 ตัวแปรตาม คือ ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งเกิดจากการขาดทักษะ 4 ด้าน ต่อไปนี้

1.1 ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักเรียนฟังข้อความแล้วไม่เข้าใจ ไม่สามารถปฏิบัติตามได้ และไม่สามารถสื่อความได้

1.2 ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการออกเสียง คำศัพท์ ข้อความและประโยค ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถออกเสียง คำศัพท์ ข้อความและประโยคได้ ไม่สามารถตอบคำถามและไม่สามารถสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ได้

1.3 ทักษะการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงข้อความต่างๆ และอ่านจับใจความ ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงข้อความต่างๆ ได้ และอ่านจับใจความไม่ได้

1.4 ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนข้อความและคำพูดต่างๆ ได้ด้วยอักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอน ได้แก่ นักเรียนไม่สามารถเขียนข้อความและคำพูดต่างๆ ได้ด้วยอักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน ไม่สามารถสะกดคำและไม่สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียน จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่เรียน และนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1.1 เพศ ได้แก่ หญิงหรือชาย

2.1.2 อายุ หมายถึง จำนวนเวลานับเป็นปีเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ที่เกิดถึงปัจจุบัน

2.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา หมายถึง ระดับชั้นที่กำลังเรียนอยู่ในปัจจุบัน คือ

2.1.3.1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.1.3.2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

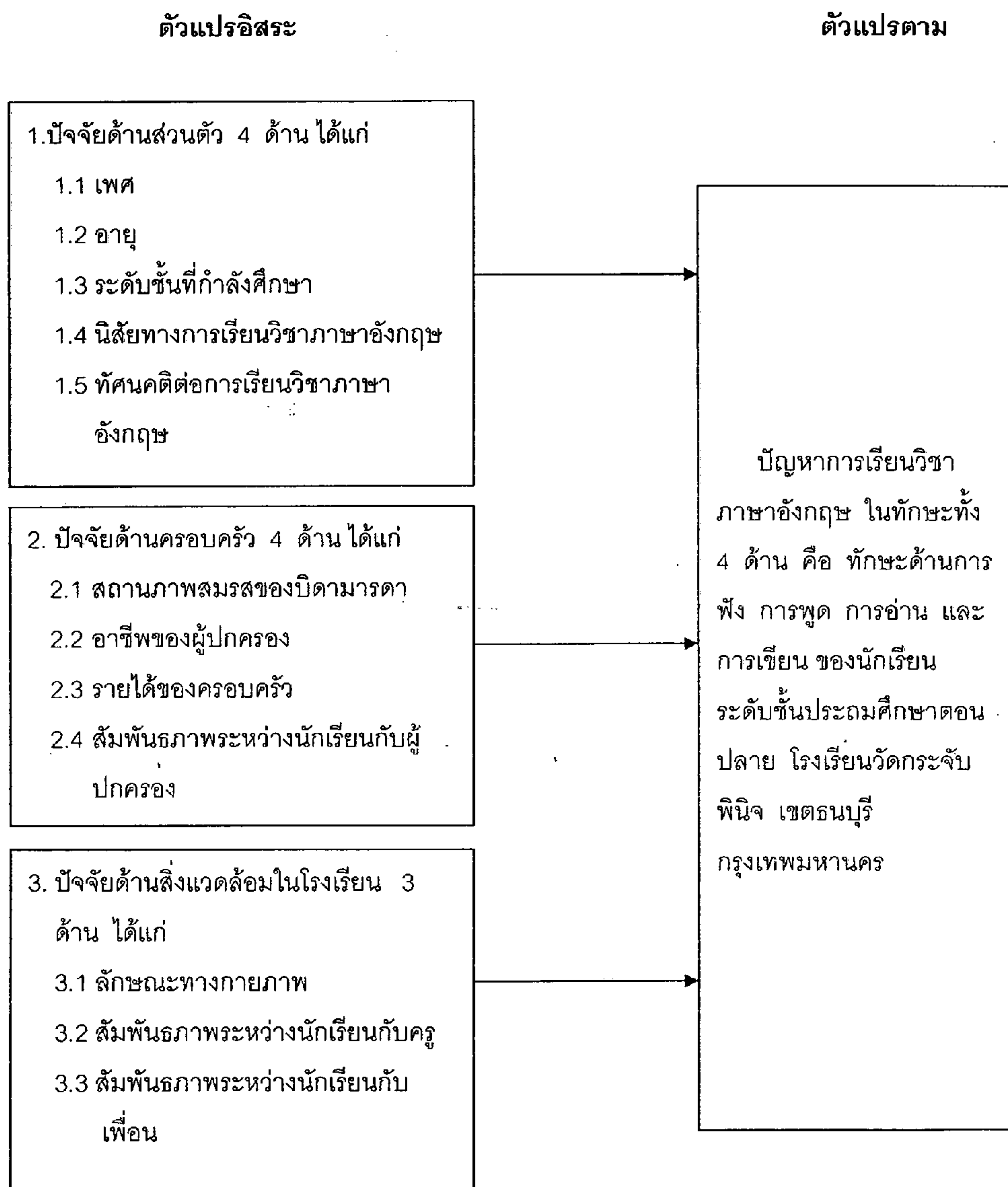
2.1.3.3 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

- 2.1.4 นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเป็นประจำ ได้แก่ การเข้าห้องเรียนตรงเวลา ความสม่ำเสมอในการเข้าเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การฝึกฝนและทบทวนเนื้อหา ความตั้งใจเรียน และการซักถามข้อสงสัยในเนื้อหาที่เรียนกับครู
- 2.1.5 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแสดงออกมา 3 ลักษณะ ได้แก่
- 2.1.5.1 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความคิด ได้แก่ การที่นักเรียนเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.1.5.2 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความรู้สึก ได้แก่ ความชอบ ความพอใจ ความสนใจของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.1.5.3 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงถึงความเอาใจใส่ การตั้งใจเรียน การร่วมกิจกรรมการเรียน และการทำงานตามที่คุณสอนมอบหมาย
- 2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครองและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังนี้
- 2.2.1 สถานภาพสมรสของบิดามารดา หมายถึง ลักษณะการครองชีวิตสมรสของบิดามารดา จำแนกได้ดังนี้
- 2.2.1.1 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
- 2.2.1.2 บิดามารดาแยกกันอยู่
- 2.2.1.3 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม
- 2.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง ชนิดของงานที่ผู้ปกครองนักเรียนประกอบอยู่ ซึ่งนำรายได้มาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

- 2.2.2.1 รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ หมายถึง บุคคลที่ทำงานในสังกัดของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ มีรายได้แน่นอน
- 2.2.2.2 ค้าขาย หมายถึง ผู้ทำการค้า ธุรกิจทุกชนิด
- 2.2.2.3 รับจ้าง หมายถึง ผู้ที่ทำงานให้แก่บุคคลอื่นโดยได้รับค่าตอบแทนเป็นรายวัน รายเดือน ซึ่งในเดือนหนึ่งๆ มีรายได้ไม่แน่นอน
- 2.2.3 รายได้ของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดามารดาที่ได้รับรวมกันเป็นรายเดือน หรือรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองที่อุปการะนักเรียน
- 2.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้
 - 2.2.4.1 พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความห่วงใยต่อนักเรียน การให้กำลังใจ เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัวกับนักเรียน
 - 2.2.4.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง ได้แก่ การแสดงความรัก การเคารพเชื่อฟังผู้ปกครอง การเอาใจใส่ในการเรียน ช่วยเหลือกิจกรรมในครอบครัวด้วยความเต็มใจ การขอคำแนะนำและการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมรับรู้และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการเรียนและด้านส่วนตัว
- 2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
 - 2.3.1 ลักษณะทางกายภาพ หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพการณ์ทางการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ด้าน ดังนี้
 - 2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ สภาพห้องเรียน ขนาดห้องเรียนเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน ความสะอาด ความเป็นระเบียบของห้องเรียน การถ่ายเทอากาศ แสงสว่าง และการปราศจากกลิ่นรบกวน

- 2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ ได้แก่ ความพร้อมของสื่อและ
อุปกรณ์การเรียนรู้ ความทันสมัย และคุณภาพการใช้งาน
- 2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้
- 2.3.2.1 พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน
ได้แก่ การให้ความรัก เมตตา ความสนใจ เอาใจใส่ต่อนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ให้คำปรึกษาและชี้แนะแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว
- 2.3.2.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครูทั้งในและนอกห้องเรียน
ได้แก่ การเคารพเชื่อฟัง ตั้งใจและสนใจกระทำในสิ่งที่ครูสั่งสอน ซักถาม แสดงความคิดเห็นในด้านการเรียนปรึกษาครูทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว
- 2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกันในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ ความใส่ใจ ห่วงใยช่วยเหลือ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันด้วยความเต็มใจ

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว
 - 2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว
 - 2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
 - 2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

รูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

Brown (1980 : 89 - 176) กล่าวว่ารูปแบบหรือกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น

2 หัวข้อ คือ

1. รูปแบบหรือกลวิธีการเรียน (Learning Strategies) คือการที่ผู้เรียนรับความรู้เข้ามาและอาจเก็บไว้เพื่อเตรียมพร้อมที่จะออกใช้ในโอกาสต่อไป โดยแยกออกเป็นกลวิธีต่างๆ ดังนี้

1.1 การถ่ายโยง (Transfer) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนส่งเสริมให้เกิดความรู้ใหม่ เรียกว่า การถ่ายโยงทางบวก (Position Tranfer)

1.2 การขัดขวาง (Interference) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนเป็นอุปสรรคต่อความรู้ใหม่

1.3 การสรุป (Generalization) หมายถึง การที่ผู้เรียนนำความรู้ทั้งหลายมาจัดให้

เป็นหมวดหมู่

1.4 การทำให้ง่าย (Simplification) หมายถึง การที่ผู้เรียนสร้างกฎเกณฑ์ เพื่อให้
ง่ายในการศึกษา จดจำ หรือเพื่อให้เนื้อหานั้นลดความซับซ้อนลงมากที่สุด

2. รูปแบบหรือกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) คือ การที่ผู้เรียนพยายาม
ใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ทั้งๆ ที่ผู้เรียนต้องพบกับความยากลำบาก เช่น ในเรื่องโครงสร้างของ
ภาษา ความหมายที่ต้องการจะสื่อสาร ความเหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นต้น รูปแบบหรือกลวิธี
การสื่อสารที่น่าสนใจที่สุด คือ การหลีกเลี่ยง (Avoidance) การหลีกเลี่ยง คือ การที่ผู้เรียนพยายาม
ใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารภายในวงจำกัดของความรู้ที่มีอยู่ ข้อความหรือโครงสร้างใดที่ยากจะถูก
ตัดทิ้ง หรือผู้เรียนจะใช้ภาษาที่มีอยู่มาทดแทน เพื่อพยายามส่งข่าวสารให้ได้ใจความใกล้เคียงมาก
ที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับกาญจนา ปราบพล (2527 : 1) ที่กล่าวว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ
ผู้เรียนต้องฝึกทักษะและผู้สอนจะต้องสอนและช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน
และการเขียน ซึ่งเรียกว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีรูปแบบการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ 2 รูปแบบ คือ

1. รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การเรียนรู้ (Learning) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษ
โดยเน้นรูปแบบและไวยากรณ์ ผู้เรียนจะเรียนภาษาโดยนึกถึงกฎเกณฑ์อยู่ตลอดเวลา ลักษณะการ
เรียนแบบนี้จึงเน้นความถูกต้อง (Accuracy) ภาษาที่ผู้สอนนำมาจึงเน้นรูปแบบของภาษาที่เรียกว่า
การใช้ (Usage)

2. รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การสื่อสาร (Communication) เป็นการเรียนภาษา
โดยเน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้นความสามารถในการสื่อสาร จึงมี
ความสำคัญกว่าความถูกต้องของภาษา

สังเวียน สฤตดิกุล และคนอื่นๆ (2521 : 40 - 45) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษ เป็นวิชาทักษะที่
ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกทางด้านทักษะและผู้สอนจะต้องสอนและช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะในด้าน
การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเรียกว่า ทักษะทางภาษาทั้ง 4 โดยเริ่มแรก ครูต้องมีการ
ฝึกทักษะในการฟังและการพูดเสียก่อน แล้วจึงจะฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อให้เป็นตาม
ธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ ในการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 นี้ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้รู้
ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ทักษะทางภาษามีรายละเอียด ดังนี้

1. ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง ผู้เรียนต้องสามารถได้ยินความแตกต่างของ
หน่วยเสียง คำ และโครงสร้างต่างๆ พอที่จะเข้าใจว่าผู้พูดกล่าวถึงอะไร พร้อมทั้งจะเข้าใจความหมาย
ได้ การเรียนภาษาส่วนใหญ่มักเริ่มต้นจากการฟัง (Listening) การออกเสียง (Pronunciation) และ
โครงสร้างของประโยค (Structure) ประสบการณ์ในการฟังนั้น ไม่จำเป็นจะต้องควบคู่กับการพูด

เสมอไป เช่น การฟังวิทยุ การฟังคำบรรยาย การชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาต่างประเทศ การชมโทรทัศน์ที่ไม่พากย์ เป็นการฝึกทักษะการฟังชนิดไม่ต้องควบคู่กับการพูด

ทักษะการฟัง เป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อความหมายและเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ พฤติกรรมการฟัง แบ่งออกได้เป็น 2 ระดับใหญ่ๆ คือ

1. ระดับการเรียนรู้ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะ หรือสามารถจำแนกเสียงได้ เช่น เสียงเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูง – ต่ำในประโยค ระดับนี้เป็นระดับพื้นฐานในการฟัง

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่ฟัง และเข้าใจจุดประสงค์ของการสื่อความหมายนั้น ซึ่งเป็นทักษะที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ทักษะการพูด (Speaking Skills) หมายถึง ความสามารถในการพูดเพื่อให้สื่อความหมายกับเจ้าของภาษาตามต้องการด้วยความแคล่วคล่องพอประมาณ การที่จะมีทักษะดังกล่าวได้ จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เริ่มจากการฟัง เลียนแบบการออกเสียงได้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา สามารถพูดข้อความที่เป็นประโยค หรือข้อความที่ยาวขึ้นได้ ดังนั้น ผู้พูดก็ต้องมีการเรียบเรียงคำให้ถูกต้องตามหลักภาษา และสามารถพูดได้ถูกต้องกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งย่อมแตกต่างกับวัฒนธรรมของภาษาของตนเอง ความรวดเร็วฉับพลันในการโต้ตอบก็ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของทักษะการพูด เพราะถ้าไม่สามารถโต้ตอบได้ทันการก็เท่ากับว่า การสื่อความหมายนั้นล้มเหลว

3. ทักษะการอ่าน (Reading Skills) หมายถึง มีความสามารถในการอ่าน ได้อย่างถูกต้อง เข้าใจความหมายทั้งในด้านเนื้อหาและวัฒนธรรมด้วยความเร็วพอประมาณ การที่จะมีทักษะถึงขั้นนี้ ผู้เรียนต้องรู้จักคำ การออกเสียง เน้นหนักเสียงสูงต่ำ เข้าใจความหมายของคำ โครงสร้างขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา ทั้งยังต้องฝึกการอ่านบ่อยๆ ให้อ่านได้รวดเร็วเพื่อเก็บใจความ นอกจากนี้ประสิทธิภาพของผู้อ่านก็เป็นองค์ประกอบสำคัญ ทักษะในการอ่าน รวมทั้งทักษะการออกเสียง และอ่านในใจ ผู้อ่านต้องมีความสามารถพิเศษ ได้แก่ ความสามารถอ่านให้ผู้ฟังเข้าใจและซาบซึ้งในเนื้อหา จึงจำเป็นต้องอ่านให้ถูกต้อง มีจังหวะ การเน้น การขึ้นลงเสียง ความชัดเจน ความคล่อง รวมทั้งมีความเข้าใจในเนื้อหาที่กำลังอ่านอีกด้วย

4. ทักษะการเขียน (Writing Skills) หมายถึง ความสามารถในการเขียนตัวอักษรในภาษาใหม่ คือ ภาษาอังกฤษ ตามลักษณะความนิยมของเจ้าของภาษา โดยเริ่มจากสามารถสะกดตัวได้ถูกต้อง เรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยค ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา เรียบเรียงเป็นเรื่อง

ตามลำดับก่อนหลัง รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน รู้จักใช้สำนวนและสามารถแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนที่สามารถสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้ การฝึกทักษะในการเขียนควรมาเป็นลำดับสุดท้าย

จะเห็นได้ว่า ทักษะต่างๆ ดังกล่าว ล้วนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด นักเรียนจะเรียนได้ดี จะต้องพูดและอ่านได้ดีเสียก่อน และในการสร้างทักษะในการเขียนแรกๆ นั้น ครูจะต้องเน้นเรื่องการสะกดตัว ลายมือ ตัวอักษรเล็กใหญ่ ฯลฯ ต้องฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่สัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างมีบูรณาการ มีการวางแผนอย่างละเอียด ตลอดจนจัดกิจกรรมของนักเรียนและเน้นในเรื่องบทบาทของครู รวมทั้งการใช้สื่อและการวัดผล โดยเฉพาะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น ควรนำทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน มาประกอบเข้าด้วย

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

พราเตอร์ (Prator. 1976 : 8) กล่าวถึงปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนจะมีปัญหาในการฟังมากที่สุด อาจเป็นเพราะผู้เรียนเหล่านั้น มีโอกาสพบเจ้าของภาษาน้อย

คาลิโวกา (Kalivoda. 1980 : 2) กล่าวถึงปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถฟังภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้เข้าใจแม้จะผ่านการเรียนวิชาสนทนามาแล้วในชั้นมัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษา ไว้ดังนี้

1. ความยากลำบากในการจำรายละเอียดที่สำคัญของข้อความที่มีความยาวมากๆ
2. ความเร็วของคำพูดที่มีข้อความที่ไม่ชัดเจน
3. ความไม่คุ้นเคยกับคำพูดหรือข้อความที่ได้ฟัง

แอบบอทท์ (Abbott. 1980 : 6) กล่าวถึงปัญหาการพูดว่า แม้ความสามารถในการถามคำถามจะมีประโยชน์ต่อการสื่อสารด้วยการพูดเป็นอย่างมาก แต่ครูผู้สอนทุกแห่ง มีความเห็นโดยทั่วไปว่า นักเรียนของตนมีความสามารถทางด้านการพูดน้อย เช่น ในประเทศอังกฤษ นักศึกษาต่างชาติที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งมีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอยังมีปัญหาในการที่จะถามเพื่อหาข้อมูล

บอทท์ (Bott. 2523 : 35) ได้กล่าวถึงปัญหาในการพูดว่า ครูทั่วไปมักให้ความสำคัญของการอ่านมากกว่า แล้วทำการสอนโดยการแปลและอธิบาย ผู้เรียนจึงไม่ได้พูด ครูผู้สอนก็ไม่ต้องมีทักษะในการพูดด้วย เพราะใช้แต่ภาษาไทย

ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2520 : 86 – 92) ได้อธิบายเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ดังนี้

ด้านตัวครู

1. ครูมีความรู้ด้านเนื้อหาไม่แม่นยำ อาจเพราะครูเห็นว่าเนื้อหานั้นง่าย เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาที่ครูไม่คาดคิดมาก่อนจึงไม่สามารถแก้ได้หรือแก้ไปผิดๆ บางโรงเรียนจัดครูเข้าสอนวิชาที่ไม่ถนัด ครูบางคนไม่สนใจหาความรู้เพิ่มเติม

2. ครูขาดความพร้อมที่จะสอน ไม่มีการเตรียมบทเรียน
3. ครูขาดความมั่นใจในตัวเอง มีความอายที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. ครูขาดความรู้ทางด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง
5. ครูบางคนไม่สนใจศึกษาหลักสูตรว่าวิชาที่ตนสอนมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง ทำให้การสอนไม่มีหลักเกณฑ์

6. ครูไม่มีเวลาตรวจงานนักเรียน
7. ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน ไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ

8. ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนในที่สุด

ด้านตัวนักเรียน

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ
2. จำนวนนักเรียนในห้องมีมากเกินไป
3. นักเรียนไม่กล้าแสดงออกโดยเฉพาะการพูด เพราะขาดการฝึกฝน
4. นักเรียนขาดการสนับสนุนจากที่บ้าน
5. นักเรียนไม่รู้จักช่วยตนเอง ไม่มีการทบทวนเนื้อหาวิชา

ด้านหลักสูตร

ทางโรงเรียนมักจะยึดหลักสูตรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาจัดการเรียนการสอน โดยไม่คำนึงถึงตัวนักเรียน ทางโรงเรียนควรจะทดสอบระดับความรู้เดิมของนักเรียนก่อน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม

ด้านแบบเรียน

ปัญหาเรื่องการพิมพ์ล่าช้า หนังสือออกสู่ตลาดในระยะเวลาที่ใกล้จะเปิดภาคเรียนมาก ทำให้ครูซึ่งยังไม่คุ้นเคยต่อหลักสูตรและแบบเรียนไม่มีเวลาที่จะเตรียมตัวพอ หรือไม่มีเวลาที่จะเปรียบเทียบว่าหนังสือเล่มใดที่จะดีที่สุดที่จะเลือกใช้ เมื่อพบว่าเล่มใดออกสู่ตลาดก่อนก็จะเลือกเล่มนั้น เพราะความจำเป็น นอกจากนั้นหนังสือแบบเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการผลิตออกมานั้นมีคุณภาพไม่ดี ทั้งในด้านคุณภาพของกระดาษ การพิมพ์ และการเก็บเล่ม

ด้านการบริหาร

1. ลักษณะของห้องเรียนบางโรงเรียนไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในการฝึกปากเปล่าของนักเรียน เพราะเสียงรบกวนผู้อื่นในห้องข้างเคียง และขณะเดียวกัน ในขณะที่นักเรียนต้องการสมาธิในการอ่านในใจก็มีเสียงรบกวนจากห้องข้างเคียงเช่นกัน ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

2. โรงเรียนบางแห่งขาดห้องสมุดและหนังสือประกอบทางด้านภาษาอังกฤษที่จะช่วยให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

3. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดห้องปฏิบัติการทางภาษา และขาดอุปกรณ์สอนอื่นที่ทดแทนห้องปฏิบัติการภาษาได้ เช่น เทปแผ่นเสียง

4. โรงเรียนบางแห่งไม่มีครูภาษาต่างประเทศ ภาษาอื่นนอกจากภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษ แทนที่จะให้โอกาสนักเรียนได้เลือกวิชาอื่นตามที่สนใจ เป็นการขัดต่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่มุ่งหมายเฉพาะผู้ที่มีความถนัดและสนใจภาษาอังกฤษเท่านั้น

5. ผู้บริหารในบางโรงเรียนยังไม่เข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษดี จึงมุ่งแต่จะให้ครูสอนเพื่อให้นักเรียนสอบผ่านเพียงอย่างเดียว ในบางโรงเรียนผู้บริหารไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลือง เป็นสาเหตุให้ครูท้อถอยหมดกำลังใจในการทำงาน

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522 : 72 - 80) ได้ชี้แจงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู
 - 1.1 ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน
 - 1.2 การเตรียมการสอนไม่สม่ำเสมอ
 - 1.3 ไม่เข้าใจโครงสร้างของแบบเรียน
 - 1.4 ไม่มีเวลามากนักที่จะแสวงหาความรู้
 - 1.5 ครูแปลประโยคภาษาอังกฤษให้นักเรียนเป็นภาษาไทย
 - 1.6 ครูเข้าใจนักเรียนในชั้นน้อยเกินไป
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน
 - 2.1 ให้ความสนใจกับภาษาอังกฤษน้อย
 - 2.2 มีพื้นฐานรู้น้อย
 - 2.3 ไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

- 3.1 จำนวนนักเรียนมากเกินไป
- 3.2 การเรียนในระดับชั้นหนึ่งๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน
- 3.3 เนื้อหามากเกินไป
- 4. ปัญหาวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 4.1 ครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 4.2 ครูมีความสับสนเกี่ยวกับหลักสูตร

กองวิจัยทางการศึกษา (2541 : 46) ได้เขียนในรายงานการวิจัยไว้ว่า ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัจจัยหนึ่งคือ ชั้นเรียนมีนักเรียนมากเกินไป ห้องเรียนขนาดใหญ่ไม่เหมาะสมกับกิจกรรมการสอน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในต่างประเทศ

รูบิน (Rubin. 1975 : 41 - 51) ได้ทำการศึกษาพบว่า นักเรียนมีวิธีเรียนแตกต่างกันออกไป เนื่องจากเหตุดังต่อไปนี้

1. ชนิดของความรู้ ความรู้บางอย่างต้องเรียนด้วยการจำ แต่บางชนิดต้องเรียนด้วยการเข้าใจ
2. ลำดับขั้นการเรียนรู้
3. อายุ คนที่มีอายุมากกว่าจะสามารถเดาข้อความได้เก่ง เพราะมีประสบการณ์มาก แต่คนที่มีอายุน้อยจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่า
4. การนำไปใช้ การเรียนภาษาที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสนำไปใช้มากนักจะทำให้การเรียนนั้นอยู่ในวงแคบ แต่ถ้าผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้มากจะทำให้การเรียนขยายวงกว้างขึ้นมากกว่า
5. แบบอย่างการเรียนเฉพาะของแต่ละคน บางคนเรียนรู้ได้ดีโดยอาศัยการฟัง บางคนโดยการจดบันทึก บางคนโดยการอ่าน เป็นต้น
6. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความรู้ความสามารถพื้นฐาน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีวิธีการเรียนรู้ต่างกัน

แซ็กแกฟ (Saggaf. 1981 : 1820 A) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย King Abdul - Aziz ในเมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า สาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะมีสาเหตุเนื่องจาก

1. หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ

3. ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
4. แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
5. วิธีการสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
6. นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการเรียน
7. การขาดความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

✓ ริด (Reid. 1987 : 87 - 111) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แบบอย่างในการเรียน (learning style) ภาษาที่สองของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ 154 คน และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 1,234 คน ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ใช้แบบอย่างในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
2. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกัน ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา วิชาเอก คะแนน TOEFL ระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
4. แบบอย่างการเรียนของนักเรียนอาจดีขึ้น ถ้าสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ทางวิชาการเปลี่ยนแปลงในทางเพิ่มขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

นิยม สุขประพันธ์ (2515 : 6) ได้ศึกษาสภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง พบว่า ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการที่บุตรหลานของตนจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจหรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไปในทางลบ เช่นเดียวกับผู้ปกครอง ซึ่งในทางตรงข้ามถ้านักเรียนได้รับการสนับสนุนจากที่บ้าน เช่นการจัดหาหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือติดตามรายการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น ก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คุ้นเคยและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น

จันตรี คุปตะวาทีน (2521 : 71) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า ปัญหาที่สำคัญในการสอนภาษาอังกฤษประการหนึ่ง คือ นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ต่างกันมากในชั้นเดียวกัน ทำให้การเตรียมการสอนให้นักเรียนทุกคนในชั้นเกิดการพัฒนาทำได้ยาก เนื่องจากนักเรียนที่เรียนอ่อนจะเรียนได้น้อย และเวลาให้ทำกิจกรรมต่างๆ มักจะทำไม่ได้

พิมพา นาคสุข (2527 : 96) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนและครูในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ในเขตหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วย 6 พบว่า โดยเฉลี่ยครูสอนภาษาอังกฤษมีความคิดเห็นว่าปัญหาเรื่องหลักสูตรกับสภาพแวดล้อมของนักเรียนเป็นปัญหาสำคัญ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ครูสอนภาษาอังกฤษมีความคิดเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่จะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อยมาก เมื่อสภาพแวดล้อมยังไม่เปิดโอกาสในการนำไปใช้ นักเรียนจึงไม่สามารถเกิดความรู้ความชำนาญในการใช้ทักษะต่างๆ ได้

สมยศ ชันแก้ว (2528 : 58) ได้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ในด้านหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้น ปรากฏว่าหลักสูตรกับหนังสือเรียนไม่สอดคล้องกัน ความมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นต้องการให้นักศึกษามีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ ได้ แต่ปรากฏว่าหนังสือเรียนกลับเน้นหนักความเข้าใจในการอ่านและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ มากกว่าที่จะเน้นความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เหล่านี้ ทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

ประเสริฐ จันทรอุดม (2536 : 65) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร พบว่า ข้อปัญหาที่พบมากที่สุด คือ อาจารย์ไม่แจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์และแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน อาจารย์เข้าสอนและออกจากห้องไม่ตรงเวลา อาจารย์สนใจนักศึกษาไม่ทั่วถึง และอาจารย์ใช้วิธีการวัดผลไม่เหมาะสม

สุจินดา อภิชาติวัฒนะ (2536 : 84) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า นิสิตมีปัญหาในการเลือกใช้คำพูดตามความหมายที่ต้องการและการพูดแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษในสังคมนั่นเอง

รัชณี ไพฟ้า (2546 : 78) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง พบว่า นักศึกษานาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นการศึกษาเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ทุ่มเทไปกับการฝึกซ้อมในวิชาเอกที่เรียนมากกว่าวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนั้นนักศึกษาจะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญเนื่องจากมีโอกาสนำไปใช้น้อยในชีวิตประจำวัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีสาเหตุจากปัญหามากมาย ไม่ว่าจะเป็น ปัญหาด้านหลักสูตรและแบบเรียน ปัญหาด้านการบริหาร ปัญหาด้าน

ผู้เรียน และปัญหาด้านผู้สอน ซึ่งไม่ว่านักเรียนจะอยู่ในระบบการศึกษาใด ระดับชั้นใด ส่วนใหญ่ก็ล้วนแต่ประสบปัญหานี้ด้วยกันทั้งสิ้น ส่งผลให้การฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ของนักเรียนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1.1 เพศ

วิลลี (Wiley. 1961 : 147) ได้กล่าวว่า เพศชายและเพศหญิง เป็นลักษณะที่แสดงความแตกต่างในด้านเพศ โดยเด็กชายซึ่งมีโครงสร้างทางร่างกายที่ใหญ่โต และกล้ามเนื้อ มากกว่าเพศหญิง มีความก้าวร้าว กล้าแสดงออก มีลักษณะกตัญญู ชุ่มชู้ ขอบใช้กำลัง ในขณะที่เด็กหญิงมักจะเฉย ยอมตามผู้อื่น น่ารักนุถุญช และไม่ชอบการแข่งขัน

เพอร์รี่ และ นัลซี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 12 ; อ้างอิงจาก Perry and bussay. 1984 : 275) ได้กล่าวว่า เด็กหญิงมักจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบทางสังคมดี ในขณะที่เด็กชายส่วนใหญ่จะฉุนเฉียวและโยเย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า เพศ ส่งผลให้การแสดงออกทางอารมณ์ และสังคมแตกต่างกัน

2.1.1.2 อายุ

เฮอร์ลอค (Hurlock. 1959 : 251) ได้กล่าวถึงสภาพและปัญหาของเด็กวัยรุ่นว่าเป็นระยะที่พัฒนาทั้งด้านการดำเนินชีวิต ด้านร่างกายและจิตใจ เป็นช่วงเวลาของความเจริญงอกงามและความเปลี่ยนแปลงในแทบทุกด้านของเด็ก เช่น ร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ เป็นช่วงเวลาที่รับสิ่งใหม่ๆ ทั้งประสบการณ์ ความรับผิดชอบ ตลอดจนความสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่ การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ทำให้วัยรุ่นไม่มีเวลาพอที่จะปรับตัวให้ทันกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งปัญหาทางสังคม ปัญหาทางโรงเรียน ปัญหาทางบ้าน ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเงิน ปัญหาอนาคต และปัญหาทางศาสนา

รุ่งทิวา จักรกร (2521 : 181) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าสู่ระยะวัยรุ่น เด็กจะประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เด็กอาจจะมีปัญหามากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล และความแตกต่างทางบ้านและสังคม

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า อายุ มีผลต่อการปรับตัวของเด็ก และหากเด็กปรับตัวได้ไม่ดีก็จะส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นได้

2.1.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 14 - 23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่นิสิตนักศึกษาศึกษาประสบในระหว่างศึกษา ว่ามีหลายประการ ปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักค้นคว้า หาข้อมูลต่างๆ จากการสังเกต ชักถาม จดจำ สำรองปฏิบัติจริงจากการอ่าน การเรียนในระดับนี้จึงยากกว่าระดับมัธยมศึกษา และยิ่งความใกล้ชิดกับอาจารย์ยิ่งน้อยลงทำให้การแก้ปัญหาต่างๆ ต้องปฏิบัติด้วยตนเอง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ระดับชั้นส่งผลต่อปัญหาการเรียน

2.1.1.4 นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โฮล์ทแมน (Holtzman. 1965 : 17) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึงพฤติกรรมกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับ

1. การใช้เวลาเรียน ซึ่งได้แก่การรู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อนหลีกเลี่ยง รอเวลาหรือทำในเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา
2. วิธีการเรียน ได้แก่ การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผน ตระเตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำงานด้วยความมีระเบียบรอบคอบ และสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) กล่าวว่านิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจ และมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วยความตั้งใจ และเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนการเรียนและการจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ชยัน อดทน รับผิดชอบ พึ่งตนเอง และมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่มุ่งมั่นในด้านการเรียน มีความพึงพอใจ เอาใจใส่ ชยัน อดทน รับผิดชอบในการแสวงหาความรู้ รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน รู้วิธีการเรียน และพัฒนาการเรียนของตนเองอยู่เสมอ หากเป็นนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ดี ก็น่าจะเป็นการตั้งใจเรียน มีความพึงพอใจและรู้สึกสนุกกับการเรียน หมั่นชวนหาความรู้เพิ่มเติม และฝึกฝนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ

2.1.1.5 ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ความหมายของทัศนคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติเป็น ความคิดเห็นซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก ซึ่งสามารถแยกแยะองค์ประกอบได้ 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านพุทธิปัญญา ได้แก่ ความคิด ความเข้าใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก เป็นส่วนประกอบทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งจะเป็นตัวเร้าความคิด อีกต่อหนึ่ง

3. องค์ประกอบทางการปฏิบัติ องค์ประกอบนี้เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสม จะเกิดการปฏิบัติหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

พยอม วงศ์สารศรี (2526 : 88) ได้ให้ความหมายทัศนคติไว้ว่า คือ ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจออกมาในรูปของการยอมรับ (ชอบ) หรือปฏิเสธ (ไม่ชอบ) ก็ได้

เธอร์สตัน (Thurstone. 1967 : 6-7) ให้ความหมายว่าทัศนคติเป็นความโน้มเอียงทางจิตใจภายใน แสดงออกให้เห็นได้โดยเป็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึกและความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ไตรแอนดิส (Triandis. 1971 : 189) กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของทัศนคติไว้

3 ส่วน ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นการที่สมองของบุคคลได้รับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับ ทำให้เกิดทัศนคติซึ่งแสดงออกมาในแนวคิดที่ว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด

2. ความรู้สึก (Affective Component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่คล้อยตามความคิด ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ทัศนคติจะแสดงออกในรูปของความชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ องค์ประกอบด้านความรู้สึกนี้จะเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่ง

3. พฤติกรรม (Behavior Component) คือ ความพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนอง เนื่องจากความคิดและความรู้สึก ซึ่งจะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ

อิทธิพลของทัศนคติต่อการเรียนการสอน

ปราณี รามสูตร (2528 : 193 – 194) กล่าวถึง อิทธิพลของทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. ทัศนคติมีผลต่อวิชาที่เรียนที่ชอบ หรือไม่ชอบ เช่นนักเรียนชอบครูคน

หนึ่งมาก เมื่อรู้ว่าครูนั้นสอนวิชาใด นักเรียนก็อยากเรียนด้วย ทำให้เกิดความชอบในวิชานั้น มีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น ถ้าเขาเรียนวิชาดังกล่าวย่อมมีแนวโน้มว่าเขาจะต้องพยายามเรียนให้ได้ผลดี เป็นต้น

2. ทัศนคติมีผลต่อการใส่ใจในการเรียน เช่น ถ้านักเรียนไม่ชอบวิชาใด ไม่ชอบครูผู้สอนวิชาใด นักเรียนก็มักไม่สนใจเรียนวิชานั้น ไม่เข้าชั้นเรียนเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชานั้น ไม่ทำการบ้าน หากนักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียน หรือคณะครูเป็นส่วนตัว จะไม่เอาใจใส่ในการเรียนไม่ว่าวิชาใด เป็นต้น

3. ทัศนคติมีผลต่อการรับรู้ บุคคลรับรู้หรือแปลความหมายสิ่งเร้าตามทัศนคติของคนที่มิต่อสิ่งเร้านั้น และมีผลสะท้อนไปสู่การเรียนรู้ในที่สุด เช่น ครูถามนักเรียนด้วยความเป็นห่วงว่าทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์เสร็จหรือไม่ แต่นักเรียนแปลความหมายว่าครูจับผิด เพราะนักเรียนไม่ชอบครูอยู่เดิมแล้ว ทำให้ไม่อยากเรียนวิชาคณิตศาสตร์

4. ทัศนคติมีอิทธิพลทำให้บุคคลมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้ผลดี เช่น นักเรียนรักครู ชอบวิชาที่ครูสอน เมื่อเริ่มต้นเรียนก็อาจตั้งใจมุ่งมั่นหมายไว้ในใจว่า วิชานี้เขาจะต้องทำคะแนนให้สูง การตั้งใจมุ่งมั่นหมายเช่นนี้ เป็นแรงจูงใจที่สำคัญมากที่จะผลักดันให้นักเรียนตั้งใจเรียน ตั้งใจศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ส่งผลสะท้อนถึงประสิทธิภาพในการเรียนรู้ท้ายที่สุด

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ทัศนคติต่อการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อการเรียน ซึ่งเป็นตัวกำหนดแนวโน้มในการตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั้น ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง ความคิด ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เกิดความรู้สึกที่ดี และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น ตั้งใจเรียน หมั่นท่องศัพท์ หัดสนทนา เป็นต้น และ ทัศนคติก็นิมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอน กล่าวคือ หากผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ผู้เรียนจะสนใจ ตั้งใจเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ แต่ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาใด เขาจะรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สนใจ ไม่เข้าร่วมกิจกรรมใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชานั้นๆ

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.2.1 เพศกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

รอเจอร์ส (Rogers. 1960 : 3161) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยครู โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษาชายมีปัญหามากกว่านักศึกษาหญิง โดยประเภทของปัญหาได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน ความสัมพันธ์กับอาจารย์ การเงิน อารมณ์ และปัญหาอื่นๆ

คลาร์ก (Clark. 1961 : 210 – 212) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ใน

การเรียนระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สถิติปัญญาและทักษะพื้นฐานในการอ่านแต่ในเรื่องการใช้ภาษาและสะกดคำ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย ในด้านความหมายของคำ นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นัท (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 13 ; อ้างอิงจาก Nutt. 1972 : 650) ศึกษาปัญหาของนักเรียนในรัฐโคโลราโด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 7 – 12 จำนวน 607 คน ครู 33 คน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรมากที่สุด รองลงมาคือ การปรับตัวให้เข้ากับงานของโรงเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า เพศ ระดับชั้น มีอิทธิพลต่อลำดับความสำคัญของปัญหานักเรียนอีกด้วย แต่เพศมีอิทธิพลมากกว่า

งานวิจัยในประเทศ

✓ กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 57-58) ได้ทำการสำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียน โรงเรียนสารพัดช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชายมีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

✓ มนูญ เป้นเจริญ (2522 : 92) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบปัญหส่วนตัว ปัญหาสังคมและปัญหาการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา ตามตัวแปรเพศ พบว่า นักเรียนหญิงประสบปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับปัญหส่วนตัวและสังคมนักเรียนชายประสบปัญหามากกว่านักเรียนหญิง

✓ วิไล ชิวเจริญกุล (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ 3 แห่ง พบว่าความสามารถในการฟังของนักศึกษายังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักศึกษาหญิงมีปัญหาในการฟังมากกว่านักเรียนชาย

✓ พงศ์พรรณ สีนุชชัย (2534 : 85-90) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ 4 ทักษะ ในระดับปานกลาง ส่วนในด้านความต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูด ในระดับมากและปานกลาง แต่มีความต้องการในการอ่านและเขียนอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ เมื่อพิจารณาจากเพศปรากฏว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษ 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า เพศเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า เพศน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.2.2 อายุกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

✓ แมคคาร์ธี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 14 ; อ้างอิงจาก McCarthy. 1986 : 3279-A) ได้ศึกษาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกคณิตศาสตร์ ระหว่างนักศึกษาอายุน้อยกับนักศึกษาที่มีอายุมาก โดยใช้ SDLRS และ MAS (The Math Attitude Scale) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาอายุน้อยมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลางและมีเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์เชิงลบ นักศึกษาที่มีอายุมากมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลางและสูงกว่า มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ยังคงมีความกังวลต่อการเรียนเช่นเดียวกับนักศึกษาอายุน้อย

✓ อัลท์และดัลส์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 15 ; อ้างอิงจาก วีกร ตัณทวุทโธม และ ลักษณะ การกรณ. 2529 : 12) กล่าวว่า ผู้ใหญ่สามารถจะเข้าร่วมหรือแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ได้โดยไม่แตกต่างจากเด็กอย่างชัดเจน ถ้าจะพิจารณาโดยทั่วๆ ไปแล้ว ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ มีแนวโน้มที่จะลดลงเล็กน้อยในขณะที่อายุเพิ่มขึ้น และจะลดลงมากจนเกิดความแตกต่างอย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับเด็ก เมื่อบุคคลนั้นอายุเกินกว่า 60 ปีขึ้นไป

✓ แลชแมน แลชแมน และโรเนสบูรี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 15 ; อ้างอิงจาก วีกร ตัณทวุทโธม และ ลักษณะ การกรณ. 2529 : 13) พบว่า เซอร์ปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลมีลักษณะคงที่ในช่วงอายุระหว่าง 20 – 50 ปี

งานวิจัยในประเทศ

✓ สมศักดิ์ สีกาสุทธิพิสุทธิ์ (2518 : 65 – 66) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคมและส่วนตัว ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 2 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นมีปัญหาทั้ง 3 ด้าน มากกว่านักเรียนวัยก่อนวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

✓ ลัดดาวัลย์ หกสุวรรณ (2518 : 52 – 53) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนสาธิต ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนต้น มีปัญหาการเรียน มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในวัยก่อนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✓ กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 57 – 58) ได้สำรวจปัญหาการเรียน สังคม และ

ส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17 – 20 ปี มีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 21 – 30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

✓ สิรินาฏ ราชเดิม (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นในการพบกลุ่มของนักเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 3 สรุปว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีความเห็นต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีปัญหาด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับอายุที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าระดับอายุน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.2.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษากับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

✓ คอลลินส์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 18 ; อ้างอิงจาก Colin. 1976 : 4859) ได้ศึกษาปัญหาที่ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โดยใช้แบบสอบถามของ มนีย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศใน 4 ภูมิภาคของโลก คือ เอเชีย แอฟริกา คาริบเบียน และตะวันออกกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในประเทศ

✓ ภูซังค์ เลหาศิริวงศ์ (2535 : 93) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ศึกษาในระบบโรงเรียน และกึ่งระบบโรงเรียน มีสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวกับครู กับเพื่อน และด้านการเรียนไม่ต่างกันทางสถิติ แต่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในทั้งสามด้าน มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่บ้าง จากเอกสารงานวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนอยู่ต่างระดับชั้นกันมีปัญหาแตกต่างกัน

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าระดับชั้นก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.2.4 นิัยทางการเรียนกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

โพแพม และ มัวร์ (Popham and Moore. 1960 : 552) ได้ศึกษานิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 287 คน โดยการให้ตอบแบบสำรวจ พบว่า นิสัยในการเรียน ทักษะคติในการเรียน และการปรับตัวด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มอริส (จาริญา ศักรประธาน. 2545 : 20 ; อ้างอิงจาก Morris. 1961 :23) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนนิสัยในการเรียน และทักษะคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

ธาริณี เจียรวัฒนา (2531 : 65) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พบว่า พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียนได้แก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นแล้ว จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อนิสัยทางการเรียนที่ดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะดีตามไปด้วย ปัญหาการเรียนก็น่าจะลดลง ผู้วิจัยจึงคาดว่า นิสัยทางการเรียน น่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.2.5 ทักษะคติต่อการเรียนกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เบลคโซ (Bledso. 1971 : 121 - 122) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนโดยวิธีสังเกตครูที่สอนในชั้นเรียน และให้คะแนนการสังเกต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 4368 คน แยกเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อครูต่างกัน กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนสูง มีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

สุวิมล ว่องวานิช (2522 : 60) ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสัยและทัศนคติในการเรียน โดยส่วนรวมเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนิสัยและทัศนคติในการเรียนเท่ากับ .398 และเมื่อแยกนิสัยและทัศนคติในการเรียนออกจากกัน พบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .381 และ .322 ตามลำดับ

สุกัญญา แยมี่ยม (2541 : 65 – 70) ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเรียน และทักษะคิดต่อการเรียนเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความตั้งใจเรียนเป็นอันดับแรก

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะคิดต่อการเรียน มีผลต่อการเรียน และเป็นตัวแปรที่มีผลต่อการเรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความตั้งใจเรียน

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.1.1 สถานภาพสมรสของบิดามารดากับปัญหาการเรียน

ฝน แสงสิงแก้ว (2526 : 9) กล่าวถึงความผูกพันรักใคร่ในครอบครัวว่า เป็นรากฐานของความสุขแห่งชีวิต เป็นรากฐานของความเป็นปึกแผ่นแห่งสังคมของประเทศและของโลก ในที่สุด ชีวิตในสังคมตั้งต้นมาจากครอบครัว ถ้าครอบครัวแตกแยกหรือครอบครัวขาดความผูกพันรักใคร่ต่อกัน ชีวิตในสังคมจะแตกแยกประดุจเงาตามตัว ผลตามมาจากสังคมแตกแยกก็คือ โรคจิต โรคประสาท ปัญหาอาชญากรรม และเรื่องของเด็กเกเรต่างๆ

สุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม (2529 : 166 – 167) กล่าวว่า ถ้าเด็กมาจากครอบครัวแตกแยก กล่าวคือ บิดามารดาหย่าร้างแยกกันอยู่ หรือบิดามีภรรยาหลายคน ซึ่งบุตรของภรรยาแต่ละคนได้รับความรักไม่เท่าเทียมกัน จะทำให้เด็กขาดความสุข เกิดการเบื่อหน่ายบ้าน คิดว่าตนไม่เป็นที่ปรารถนาของครอบครัวจึงกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาในที่สุด เช่น ประพฤติผิดกฎของโรงเรียน ไม่สนใจเรียน เล่นการพนัน หรือขโมยของผู้อื่น เป็นต้น

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กที่มาจากครอบครัวแตกแยก จะรู้สึกไม่มีความสุข คิดว่าตนไม่เป็นที่ต้องการของผู้อื่น ซึ่งส่งผลให้เด็กมีปัญห เช่น ประพฤติผิดกฎโรงเรียน เป็นเด็กเกเร ไม่สนใจเรียน เป็นต้น

2.2.1.2 อาชีพของผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

โวล์ฟอร์ด (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 20 ; อ้างอิงจาก Welford.n.d.) ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนและต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน ว่าเกิดจากผู้ปกครองได้รับการศึกษาดำ เช่น เป็นเสมียนหรือรับจ้างในคอกปศุสัตว์ ประกอบอาชีพที่ใช้วิชาชีพน้อย และรายได้ของครอบครัวน้อย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีปัญหาการเรียน เกิดจากผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาดำ ประกอบอาชีพที่ใช้วิชาชีพน้อยและรายได้ของครอบครัวน้อย

2.2.1.3 รายได้ของครอบครัวกับปัญหาการเรียน

ราห์มัน (Rahman. 1965 : 405) ศึกษาพบว่า เด็กที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จนั้น เนื่องมาจากสาเหตุสำคัญคือ ขาดทุนทรัพย์ เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ อันมีผลก่อให้เกิดปัญหาด้านต่างๆ ตามมา จนต้องออกจากโรงเรียนไปก่อนสำเร็จการศึกษา

แอสติน (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 21 ; อ้างอิงจาก Astin. 1964 : 219-227) ศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลทำให้นิสิตต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษา พบว่า นิสิตเหล่านี้นั้นส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมในระดับต่ำ บิดามารดาได้รับการศึกษาน้อย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษา ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ รายได้ของครอบครัวต่ำ

2.2.1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

เฮอร์ลอค (Hurlock. 1964 : 661) มีแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ดังนี้ คือ บิดามารดาที่ยอมรับเด็กคือการให้ความรัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในบ้าน และเห็นความสำคัญของเด็ก ผลที่ตามมาคือ ทำให้เด็กเป็นคนที่ให้ความร่วมมือ เป็นมิตร มีอารมณ์มั่นคง ร่าเริง มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร รับผิดชอบรักษาทรัพย์สินสมบัติของส่วนรวมต่างๆ กับตนเอง มีความตรงไปตรงมา ไว้วางใจได้ สามารถเผชิญกับชีวิตด้วยความมั่นใจ และมองตนเองได้ตรงกับความเป็นจริง

ครอนบาค (Cronbach. 1970 : 112 - 115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศทางปัญญาและอารมณ์ ซึ่งบรรยากาศทางอารมณ์นั้นเป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่นและช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดีและทำให้เด็กเรียนได้อย่างเต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

* โคแมน และแฮมแมน (ฐิติกร ชินสุวรรณพานิช. 2546 : 32 ; อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 176) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของบรรยากาศในครอบครัวที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการของเด็ก ซึ่งได้แก่ ความรัก ความอบอุ่น การยอมรับและการยกย่องเด็ก บรรยากาศในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย ความรัก ความอบอุ่น และยอมรับบุคลิกร่างกายด้วยความเหมาะสม สมเหตุสมผล และสอดคล้องกับสถานการณ์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการและความสมบูรณ์แห่งบุคลิกภาพของสมาชิกในครอบครัวนั้นๆ

~~สุชา~~ จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2529 : 166 - 167) กล่าวว่า

สัมพันธภาพในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล และการอยู่ร่วมกันในสังคม สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหาก็ก็นหันหน้าเข้าปรึกษากัน บิดามารดา เป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่เด็กรักและเชื่อฟัง ดังนั้น ถ้าบิดามารดาได้ใช้เวลาในการอบรมขัดเกลานิ้วยเด็ก ให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอ

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว จะส่งผลให้เด็กมีสุขภาพจิตที่ดี ร่าเริง มีความรับผิดชอบ ชยันหมั่นเพียร และประสบความสำเร็จในการเรียน

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.2.1 สถานภาพสมรสของบิดามารดากับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

✓ สกูลเลอร์ (นันทิกา แย้มสรวล. 2522 : 23 ; อ้างอิงจาก Schooler. 1972 :

255 - 269) ได้ทดสอบผลที่เกิดจากโครงสร้างของครอบครัวที่มีต่อค่านิยมของบุคคลและการรู้จักใช้สติปัญญา เพื่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3,102 คน ผลปรากฏว่า คนที่มาจากครอบครัวแตกแยก หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ เป็นคนวิตกกังวล ไม่ไว้วางใจคน และเคร่งครัดในคตินิยมมากกว่าคนอื่นๆ ในกลุ่มตัวอย่าง โดยเฉพาะครอบครัวที่ไม่มีผู้ชายเป็นผู้ใหญ่อยู่ด้วย สมาชิกในครอบครัวจะมีความเสื่อมสมรรถภาพในการยึดหยุ่นด้านคตินิยม

✓ ออซูเบล (จิตติกร ชินสุวรรณพานิช. 2546 : 42 ; อ้างอิงจาก เปรมสุรีย์ เชื้อมทอง. 2526 : 2) ศึกษาประวัติของเด็กที่ทำความผิดและเป็นอาชญากร พบว่า ส่วนมากมาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ พ่อแม่แยกทางกันหรือพ่อแม่ตาย หรือทะเลาะเบาะแว้งไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กไม่ได้รับความรักความอบอุ่นเพียงพอ ก่อให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวได้ยาก จึงมีโอกากระทำความผิดได้ หรือมีบุคลิกภาพแปรปรวนไปจนถึงเป็นคนโรคประสาทได้

งานวิจัยในประเทศ

ศิริพร หลิมสวัสดิ์ (2511 : 51) ได้วิจัยเรื่องปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง พบว่า ส่วนมากเด็กเหล่านี้อยู่กับบิดามารดาแต่สภาพในบ้านหาความสงบมิได้ บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ ในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว ปรากฏว่า เนื่องจากบิดามารดาของเด็กมีปัญหาทางเศรษฐกิจ และปัญหาการหย่าร้าง นอกจากนั้นสภาพจิตใจของบิดามารดาไม่ใคร่ดี มีอารมณ์หงุดหงิด จุนเจียว ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนไว้ได้ แล้วระบายสู่เด็ก

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่าสถานภาพสมรรถของบิดามารดา ส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียน และมีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจของเด็ก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าสถานภาพสมรรถของบิดามารดาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2.2.2 อาชีพของผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

สโมก (วรรณา ทองนุ้ย. 2523 : 15 ; อ้างอิงจาก Smoke. 1957 : 51) ศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษาที่เรียนสำเร็จและไม่สำเร็จจากมหาวิทยาลัยอินเดียนา ในปีการศึกษา 1951 โดยเลือกจากนักศึกษาจำนวนหนึ่งในสามของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเข้าเรียนในปี 1947 แล้วรายงานว่าบุตรของผู้ทำงานอาชีพระดับสูง มีโอกาสที่จะเรียนได้สำเร็จได้สองในสามของจำนวนที่เข้าเรียน และบุตรของคนที่ได้รับการศึกษาสูงๆ มีโอกาสสำเร็จได้มากกว่าบุตรของคนที่ได้รับการศึกษาไม่สูงนัก

โชปรา (Chopra. 1967 : 359 - 361) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง 1,369 คน เป็นนักเรียนอายุระหว่าง 14 - 17 ปี จากโรงเรียนในเมือง 22 โรงเรียน และชนบท 6 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพเกี่ยวกับทางด้านวิชาการจะมีคะแนนทดสอบทางสติปัญญาและแบบทดสอบเกี่ยวกับวิชาการสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้ปกครองของนักเรียนที่ประกอบอาชีพนักบริหารหรือผู้ประกอบการมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบทั้ง 2 แบบ สูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองอาชีพอื่นๆ ยกเว้นอาชีพทางด้านวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกรรมกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการวิจัยของโชปรา แสดงให้เห็นว่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเรียนของนักเรียน

งานวิจัยในประเทศ

สวัสดี บรรเทิงสุข (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 20 ; อ้างอิงจาก สวัสดี บรรเทิงสุข. 2510 : 40 - 78) ได้ทำการสำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร โดยใช้แบบสอบถามจำแนกตัวแปรที่ศึกษาตามอาชีพผู้ปกครอง อายุ ระดับการเรียน และรายได้ของผู้ปกครอง จำนวน 443 คน พบว่า เด็กมีปัญหาทางการเลือกอาชีพ อันเนื่องมาจากมีปัญหาทางการเรียนมากที่สุด กล่าวคือ มีปัญหาเกี่ยวกับสติปัญญาไม่เหมาะสมที่จะเรียนอาชีพที่ตนชอบ เบื่อหน่ายการเรียนวิชาต่างๆ และไม่มีโอกาสปรับปรุงตนเองในด้านการเรียน และเมื่อพิจารณาสภาพการมีปัญหามาจากนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพอยู่ในระดับสูง ประสบปัญหาน้อยกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพระดับต่ำ

วัฒนา พุ่มเล็ก (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 21 ; อ้างอิงจาก วัฒนา พุ่มเล็ก. 2513 : 68 – 71) ได้ศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรด้านอาชีพของบิดามารดาว่าส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงใด ผลการศึกษาพบว่า อาชีพของบิดามารดาจะเป็นสิ่งที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงแต่ถ้านักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับอาชีพของบิดามารดาจะเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า อาชีพของผู้ปกครองที่ต่างกัน ย่อมส่งผลให้นักเรียนประสบปัญหาต่างกันด้วย ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีความเห็นว่า อาชีพของผู้ปกครองเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.2.2.3 รายได้ของครอบครัวกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เดลพี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 21 ; อ้างอิงจาก Delph. 1971 : 5028)

ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะที่มีใช้สติปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากครอบครัวที่ยากจน พบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำคะแนนแบบทดสอบ CTP (The California Test of Personality) ได้คะแนนน้อย แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนมีปัญหาการปรับตัวสูง
2. เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีปัญหาทางการปรับตัวน้อยกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนทุกๆ ไป
3. ครูตั้งความคาดหวังและประมาณค่าไว้ว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่นักเรียนที่ยากจนในกลุ่ม ตัวอย่างมีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงทำให้การเรียนต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

ทิพาวรรณ จันทรพิบูลย์ (2510 : 54-56) ได้ศึกษาปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดจันทบุรี จำนวน 120 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนนั้น ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในบ้าน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นอกจากนี้ยังพบว่าฐานะของครอบครัวที่ต่างกันทำให้ลักษณะปัญหาที่เด็กประสบแตกต่างกันด้วย

จากงานวิจัยดังกล่าว ทำให้เห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวหรือ

รายได้ของครอบครัว ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวหรือรายได้ของครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.2.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เวกแกนด์ (วรรณาทองนุ้ย, 2523 : 12 ; อ้างอิงจาก Weigand, 1957 : 518 – 522) มีความสนใจเรื่องการปรับตัวของนักเรียนและบทบาทของพ่อแม่ในครอบครัวที่เด็กอาศัยอยู่ ได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้ นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน มีความแตกต่างกันทางการปรับตัว และทัศนคติต่อวิชาการเรียน นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนมีปัญหาทางครอบครัวน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน และนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้รับการสั่งสอนการปรับตนจากที่บ้าน และมีทัศนคติที่ดีต่อที่บ้าน

มอร์โร และวิลสัน (จักรินทร์ พริ้งทองฟู, 2546 : 23 ; อ้างอิงจาก Morrow and Wilson, 1961 : 501 – 510) ศึกษาเด็กที่เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีระดับสติปัญญาสูงสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งประสบผลสำเร็จทางการเรียน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน ทั้งหมดจำนวน 96 คน โดยให้เด็กตอบแบบสอบถามรายงานความสัมพันธ์ในครอบครัวซึ่งแบ่งออกเป็น 16 ด้าน พบว่า เด็กที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนนั้น พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างดี ยอมรับเด็ก ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ มีความไว้วางใจเด็ก ยอมให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รวมทั้งให้กำลังใจเด็ก แต่ไม่เร่งรัดเกี่ยวกับความสำเร็จทางการเรียนมากเกินไป ส่วนเด็กที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนจะมีคะแนนด้านต่างๆ ค่อนข้างต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

กวินทร์ ธรรมนุต (2522 : 20) ศึกษาพบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ชอบจู้จี้ ไม่เอาใจใส่ เวลามีปัญหาเฉพาะหน้าเกิดขึ้น เด็กจะตัดสินใจไม่ถูก ไม่รู้ว่าอะไรควรทำ ไม่ควรทำ อย่างไร ชอบงานชนิดไม่ต้องออกแรง ชอบวิธีรวยทางลัด หรือความสะดวกสบายต่างๆ

อรพินธ์ ชูชม (2522 : 92) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษา พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมในการเรียนของเด็ก เด็กจะพร้อมในการเรียนถ้าบ้านมีบรรยากาศที่ส่งเสริมให้น่าเรียน คือ มีความเข้าใจต่อกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สร้างความหวาดหวั่นวิตกกังวลให้กับอารมณ์ของเด็ก

สมทรง สุวรรณเลิศ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู, 2546 : 23 ; อ้างอิงจาก สมทรง

สุวรรณเลิศ. 2514 : 7 – 9) ศึกษาเด็กที่มีปัญหาการเรียนของเด็กที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย หรือในเด็กฉลาดมาก แต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กพลอยวิตกกังวล ขาดความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็กเลย ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์และขาดกำลังใจในการเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนและชีวิตด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.3.1.1 ลักษณะทางกายภาพกับปัญหาการเรียน

การ์ลิสัน (Garrison. 1970 : 1) ได้กล่าวถึงการใช้อุปกรณ์การสอนไว้ว่า บรรดาอุปกรณ์ทั้งหลายมิใช่จะมีประโยชน์เพียงช่วยกระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรอยากรู้ อยากเรียนเท่านั้น แต่อุปกรณ์ทั้งหลายยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้อย่างดีอีกด้วย

พิษณุ อุไรวรรณ (2520 : 20) กล่าวว่า โรงเรียนประถมส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้อุปกรณ์ประเภทแผ่นเสียงและวิทยุโรงเรียน เพราะว่าแผ่นเสียงนั้นจะต้องมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงและมีกระแสไฟฟ้าใช้ โรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศมีกระแสไฟฟ้าใช้อย่างมากไม่เกิน 10 – 15 % โรงเรียนที่ไม่มีกระแสไฟฟ้าใช้อุปกรณ์ประเภทนี้ไม่ได้

ผกา สัตยธรรม (2524 : 27-28) กล่าวถึงหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่างๆ ตามความสามารถและความถนัด
2. ฝึกให้นักเรียนนำเอาเหตุผลมาใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ
3. ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้น
4. ครูควรช่วยสรุปแนวคิดสิ่งที่ได้จากการกระทำให้ชัดเจน

สมศักดิ์ นาวายุทธ (2527 : 71) ได้กล่าวถึง ตำราเรียน ไว้ว่า ความยากง่ายของบทเรียนควรเหมาะสมกับระดับผู้เรียน เพราะหากบทเรียนง่ายหรือยากเกินไปสำหรับผู้เรียนจะมีผลทำให้บทเรียนนั้นน่าเบื่อ บทเรียนที่ดีและเหมาะสมกับระดับผู้เรียนจะช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ดีขึ้น หากจะเป็นบทเรียนที่ยากเกินระดับของผู้เรียนก็ควรอยู่ในระดับที่ไม่สูงเกินไป เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่ามันท้าทายความสามารถและติดตามด้วยความสนใจ

กาญจนา ปราบพล (2532 : 168 - 169) ได้กล่าวถึง เทคนิคการสร้าง บรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริงมากที่สุด
2. ในระยะเริ่มต้นของการสอนไม่ควรบังคับให้นักเรียนพูดถ้าไม่พร้อม
3. ใช้อุปกรณ์และสื่อช่วยสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น
4. คิดวิธีทำให้นักเรียนไม่เครียด
5. ศึกษาความสนใจของนักเรียนและแทรกความสนใจนั้นไว้ในบทเรียน
6. สร้างบรรยากาศที่ทำให้นักเรียนไม่อายเวลาทำผิด
7. ถ้าสอนสนทนา ควรสอนประโยคที่นำไปใช้ได้
8. เวลาสอนไม่ควรใช้การแปลเป็นเทคนิคการสอน

2.3.1.2 สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนกับปัญหาการเรียน

ไรอัน (Ryan. 1960 : 278) กล่าวว่า ลักษณะของครูที่ดีอย่างหนึ่ง คือ การมี สัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียน เช่น มีความเข้าใจนักเรียน แสดงความเป็นเพื่อน ช่วยเหลือปัญหา ส่วนตัวเช่นเดียวกับปัญหาการเรียน ยกย่องชมเชยนักเรียนที่ทำงานดี ยอมรับความสามารถและ ความคิดเห็นของนักเรียน ส่งเสริมและให้กำลังใจนักเรียน เป็นต้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 169) กล่าวถึงพฤติกรรมที่ครูควรปฏิบัติ คือ ครู ต้องเข้าใจผู้เรียนและปัญหาของผู้เรียน รู้วิธีที่จะช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหาต่างๆ ได้ นอกจากนี้ครู จะต้องนุ่มนวล เปี่ยมด้วยเมตตา ในขณะที่เดียวกันต้องเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง เพราะในการฝึกภาษา ครู ต้องเข้าถึงตัวผู้เรียน ถ้ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนไม่ดี การเรียนการสอนอาจล้มเหลว

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522 : 10) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนี้ว่า ควรจะเน้นที่ตัวผู้เรียนให้มากขึ้น ครูต้องพยายามกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ ภาษา ไม่ควรเป็นผู้เสนอทุกสิ่งทุกอย่าง ปล่อยให้เด็กมีบทบาทมากขึ้น

นพพงษ์ บุญจิตตราดุลย์ (2527 : 48 - 67) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ เรียนกับผู้สอน ผู้สอนไม่สร้างบรรยากาศแห่งความน่ากลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียน เสมอไป ดังนั้นการพบปะ ชักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่า ทำให้เกิดการเสียหน้า และควรฟังความคิดเห็นนักเรียนบ้าง

2.3.1.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับปัญหาการเรียน

ซิคเกอร์ริง (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 ; อ้างอิงจาก Chickering. 1968 : 8) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลมีความสำคัญ และเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ของนักเรียน นักศึกษา และเป็นองค์ประกอบหนึ่งของทฤษฎีพัฒนานิสิต นักศึกษา นอกจากนี้

ซิคเกอร์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 ; อ้างอิงจาก วิมล นน่องพงษ์. 2538 : 22) ยังกล่าวอีกว่าสัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึงการที่บุคคลมีความรู้สึกอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น และเปลี่ยนจากการพึ่งพาตนเอง หรือพึ่งพาบุคคลอื่นไปสู่การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ซึ่งความอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่ การไว้วางใจกัน การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน การให้และการรับ เป็นต้น

นพพงษ์ บุญจิตตราดุลย์ (2527 : 48 - 67) ได้กล่าวถึงปฏิกิริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เช่นการอภิปราย การโต้วาที การรายงาน จะช่วยให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองระหว่างกัน การฝึกการทำงานร่วมกันเป็นการสร้างบรรยากาศของสังคมที่เป็นกันเองระหว่างผู้เรียน

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.3.2.1 ลักษณะทางกายภาพกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

คีทติ้ง (Keating. 1964 : 8-10) เป็นผู้หนึ่งที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของห้องปฏิบัติการทางภาษา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษามีทักษะในการออกเสียงและการพูดได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้ห้องเรียนธรรมดา

ราบี (Rabie. 1979 : 3095A) ได้สรุปผลการวิจัยว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในประเทศอิหร่านไม่ได้ผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการพูด เพราะขาดวัสดุ อุปกรณ์การสอน หรือโสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง

งานวิจัยในประเทศ

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 : 71) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่าปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์การสอนในโรงเรียนประถมศึกษาที่เป็นปัญหามาก มีดังนี้

1. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดแคลนอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เช่น หนังสือ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เทปบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา นอกจากนี้ยังพบว่าครูไม่มีโอกาสใช้โทรทัศน์การศึกษาประกอบการสอนภาษาอังกฤษอีกด้วย

2. ครูบางคนไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอน เนื่องจากเห็นว่าเสียเวลาและแรงในการทำอุปกรณ์

3. ครูไม่มีเวลาและความสามารถพอที่จะจัดอุปกรณ์การสอนขึ้นใช้เอง

วลีวรรณ ศรเตชะวิวัฒน์ (จักรินทร์ พริงทองฟู. 2546 : 25 ; อ้างอิงจาก วลีวรรณ ศรเตชะวิวัฒน์. 2536 : 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ พบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาลำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อน อับอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้กัน ทำให้เกิดเสียงรบกวนห้องเรียน และ ห้องปฏิบัติการแออัด ไม่เหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่า ลักษณะทางกายภาพ คือ ความพร้อมในเรื่อง ของสถานที่และอุปกรณ์ก็จัดเป็นเรื่องที่สำคัญเรื่องหนึ่งที่มีส่วนทำให้การเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ หากสถานศึกษาใดมีลักษณะทางกายภาพที่เอื้อต่อการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษก็น่าจะทำให้ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลงไปด้วย ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าลักษณะ ทางกายภาพน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.3.2.2 สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

ธอร์นเบอร์ก (เลาเวรัตน์ จุลรัตน์. 2535 : 51 ; อ้างอิงจาก Thornburg. 1975 : 181 – 185) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อโรงเรียนของกลุ่มเด็กที่มีปัญหาออกจากโรงเรียนกลางคัน ผล การศึกษาพบว่า ร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน ส่วนนักเรียนอีก ร้อยละ 24 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนอย่างรุนแรง ซึ่งนักเรียนมีความเห็นว่า หลักสูตรการเรียนการสอนไม่มี ประโยชน์ เบื่อการเรียน ครูเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป ครูลำเอียงและกฎระเบียบของโรงเรียน เข้มงวดเกินไป

ไทด์แมน (จักรินทร์ พริงทองฟู. 2546: 25 ; อ้างอิงจาก Tiedman. 1942 : 657 – 664) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาจะ ไม่ชอบครูแบบเผด็จการ ที่มีนิสัยขมขู่ ปราศจากความเห็นอกเห็นใจ และไม่ชอบครูที่สอนแบบใช้ อำนาจ

งานวิจัยในประเทศ

ปรียาพร สุวรรณพันธ์ (2540 : 34) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษา อังกฤษของครูประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี และสรุปไว้ ว่า การสร้างและการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนทุกๆ คน ต้องการความสำเร็จ ความไว้วางใจและความสนิทสนมที่ครูให้ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

วัชร หมดป้องตัว (2545 : 5) ได้ทำการศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษา อังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค และทำการสัมภาษณ์นักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนเทคนิคไทยบูรพา ผู้หนึ่ง ซึ่งได้รับการสัมภาษณ์ว่า ปัญหาที่เกิด

ขึ้นกับนักศึกษาส่วนใหญ่คือ นักศึกษาไม่กล้าที่จะแสดงออก เช่น การซักถามเป็นภาษาอังกฤษ เพราะเกรงจะพูดผิด พูดไม่ได้ใจความ หรือพูดสำเนียงไม่ถูกต้อง จึงทำให้ขาดความเชื่อมั่นในการพูด

จากงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน เป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.3.2.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับปัญหาการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

กรอน์แลนด์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 ; อ้างอิงจาก สุรัชย์ โกศิยะกุล. 2526 : 32) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน และสภาพแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในกลุ่มเป็นเหตุในการเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ และไม่มีความสุข

เดอคอสเตอร์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 ; อ้างอิงจาก Decoster.

1981 : 5789 – A) ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

จงกล ศะกุนิ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 - 28 ; อ้างอิงจาก จงกล ศะกุนิ. 2500 : 70 – 74) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และชั้นเตรียมอุดมศึกษาของโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาสัมพันธภาพกับเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.75 รองลงมาคือ ปัญหาการปฏิบัติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ข้อบังคับของโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 63.25 และปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 53.75 ส่วนปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ ปัญหาความสัมพันธ์กับครู อาจารย์ คิดเป็นร้อยละ 37.50

ผ่องพรรณ บัณฑารานนท์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 28 ; อ้างอิงจาก

ผ่องพรรณ บัณฑารานนท์. 2511 : 91 – 94) ได้ศึกษาความต้องการความช่วยเหลือของนักศึกษาวิทยาลัยครูมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำในเรื่องการเสริมสร้างบุคลิกภาพ การคบเพื่อน การดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัยและปัญหาอนาคต

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จัดเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 และภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 แนวการจัดการเรียนการสอน เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์และบรรยากาศการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย

ในระดับเตรียมความพร้อม เน้นความสามารถด้านการฟัง พูด โดยการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุข สนุกสนาน คั่นเคยกับภาษาอังกฤษ ส่วนในระดับอ่านออกเขียนได้ จัดกิจกรรมที่จะผสมผสานการอ่าน เขียน และสะกดคำ เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน ที่ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้

การวัดและประเมินผลของผู้เรียนในระดับเตรียมความพร้อมและระดับอ่านออกเขียนได้ มุ่งประเมินภาคปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น เน้นการวัดความสามารถโดยรวมในการใช้ภาษา ใช้การวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ การปฏิบัติ และเจตคติ ประเมินความก้าวหน้าในการใช้ภาษาด้วยการสังเกต การตรวจสอบกระบวนการทำงาน และผลของการทำงานด้วยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต้น มีดังนี้

1. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้นอย่างเพียงพอ เพื่อการศึกษาต่อหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความจำเป็น
3. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เป็นสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง
4. เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ
5. เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษและใช้สื่อภาษาอังกฤษอื่นๆ
6. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์ และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ได้มีการกำหนดให้จัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับ ประถมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น (Beginner Level) จำแนกได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) กำหนดให้เรียนในชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา
2. ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถม ศึกษปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดปีการศึกษา
3. ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1 – 4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการศึกษา

การกำหนดอัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 – 4 ควรกำหนดให้ เรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบ (120 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทีละน้อย แต่กระจายไป ตลอดสัปดาห์ สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 15 คาบ (300 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทุกวัน

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรนี้ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการ สื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับ สถานการณ์ โดยมีแนวหลักดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. จัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ฝึกการสื่อสารในสถาน การณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
3. จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อม เพิ่มเติมการฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับอ่านออกเขียนได้ และ ฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการเรียนภาษาอังกฤษระดับ มาตรฐานพื้นฐานตอนต้น

กระบวนการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

กระบวนการวัดและประเมินผลเน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทั้ง ในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตาม

หลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ วัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความสามารถทางภาษา ผลของการวัดและประเมิน จะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อม วัดและประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรมและความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟังและพูด ระดับอ่านออกเขียนได้ วัดและประเมินจากความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ การฟัง พูด อ่าน เขียน และการสะกดคำ ส่วนระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น วัดความรู้ทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา โดยประเมินให้ครบถ้วนทั้ง 3 ลักษณะ คือ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียน และประเมินผลภายหลังเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้ และเจตคติ โดยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency Test) สำหรับผู้จะสำเร็จการศึกษา

สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สื่อการเรียนการสอนภาษาที่ดีมีหลายประเภท แต่ละประเภทมีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ สื่อเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากหนังสือเรียน แบบฝึกหัด คู่มือครู และแถบบันทึกเสียงประกอบบทเรียนแล้ว สื่อภาษาอังกฤษที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) เช่น หนังสือพิมพ์ แบบฟอร์มต่างๆ จดหมาย แผ่นภาพ ป้ายโฆษณา และอื่นๆ นอกจากนี้สื่อของจริงที่พบเห็นรอบๆ ตัว ทั้งในและนอกห้องเรียนก็สามารถนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้หากโรงเรียนมีความพร้อมก็อาจพิจารณาใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา วิดีทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self Access Learning Center) สื่อทางไกล และอื่นๆ เป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น อุปกรณ์และสื่อดังกล่าวนี้ ผู้สอนสามารถเลือกใช้หรือสร้างขึ้นให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนการสอน สภาพห้องเรียน ระดับและพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยจะต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับสื่อและพิจารณาเลือกใช้สื่อจนสามารถนำสื่อแต่ละชนิดมาประกอบการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา จะต้องเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยยึดเป็นแนวปฏิบัติที่สำคัญ อันจะก่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวัดกระเจบิณี เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 131 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 152 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 140 คน รวมทั้งหมด 423 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวัดกระเจบิณี เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 131 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 152 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 140 คน รวมทั้งหมด 423 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

แบบสอบถาม ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบิณี สำนักงานเขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร

แบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการสร้างเครื่องมือ และการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านจบแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

☐ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

☐ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

☐ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

☐ บิดามารดาแยกกันอยู่

☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

5. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

☐ ค้าขาย

☐ รับจ้าง

6. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว.....บาท ต่อ เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2 ศึกษาแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนของจาวินา ศักรประธาน (2545)

2.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น

ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วย

ศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับ นักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.771 - 13.248

2.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8711

ตัวอย่างแบบสอบถามนិสังยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับนิสังยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียน มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ทุกครั้งที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้านำอุปกรณ์การเรียนและตำรา เรียนมาครบทุกครั้ง					
00	ข้าพเจ้าชอบนำงานชิ้นอื่นมาทำขณะ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายนิสัยทางการเรียน (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนของนักเรียนดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนของนักเรียนดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนของนักเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.2 ศึกษาแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนของจักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546) จาริญา

ศักรประธาน (2545) และนิธิวรรณ เชาว์นิธิ (2546)

3.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 30 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับ

นักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 24 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.986 – 8.430

3.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 3.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8910

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด ความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ก.ด้านความคิด

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้กว้างขวางมากขึ้น					
00	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีเวลาส่วนตัวน้อยลง					

ข. ด้านความรู้สึก

แบบสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อย
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อยมากจนแทบจะไม่เกิดเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	น้อย ครั้ง	นานๆ ครั้ง
0	ข้าพเจ้าไม่เข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งที่เพื่อนทุกคนตั้งใจเรียน					
00	ข้าพเจ้าฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเป็น ประจำ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้คะแนน	5 คะแนน
เห็นด้วย	มาก	บ่อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	น้อย	น้อยครั้ง	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้คะแนน	1. คะแนน
เห็นด้วย	มาก	บ่อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	น้อย	น้อยครั้ง	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติทงบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีทัศนคติปานกลางต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
1.00 – 2.49	หมายถึง	มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

4.2 ศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของจักรินทร์ พริ้งทองฟู

(2546) จาริญา ศักรประธาน (2545) และเสาวรัตน์ จุลรัตน์ (2535)

4.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 32 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 32 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับ นักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 30 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.044 - 9.359

4.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 4.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8795

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติต่อกัน ขอให้ผู้อ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	1.พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
00	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้าในการดูหนังสือ					
0	2.พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าปรึกษาผู้ปกครอง					
00	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อถูกบังคับให้อ่านหนังสือทุกวัน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองไม่ดี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

5.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ

5.2 ศึกษาแบบสอบถามบรรยาการการเรียนการสอนของจักรินทร์ พริ้งทองพูน (2546)

จาริญา ศักรประธาน (2545) สุพรรณิ ศุขบุตร (2542) และเสาวรัตน์ จุลรัตน์ (2535)

5.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 21 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 21 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.408 - 8.422

5.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 5.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7732

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ ขอให้ท่านอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	1.สถานที่เรียน ห้องเรียนสะอาดเรียบร้อย					
0	2.สื่อและอุปกรณ์การเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนมีจำนวนเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายลักษณะทางกายภาพ (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพไม่ดี

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

6.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

6.2 ศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูของจักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546) และจาริญา ศักรประธาน (2545)

6.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสณา จุฬรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

6.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.526 – 7.350

6.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 6.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8051

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ขอให้ให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	1.พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน ครูไม่สนใจปัญหาการเรียนของข้าพเจ้า					
00	ครูมีความห่วงใยข้าพเจ้า					
0	2.พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ข้าพเจ้ามักแสดงท่าทีไม่สนใจในบทเรียน เมื่อครูสอนเกินเวลา					
00	ข้าพเจ้างัดใจเรียนตลอดเวลาที่เรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

7.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

7.2 ศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของจักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546) และจาริญา ศักรประธาน (2545)

7.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

7.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.335 – 7.332

7.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 7.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7661

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ขอให้ท่านอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี					
00	ข้าพเจ้าไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

8.2 ศึกษาแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของธนิภา เจียรนัยปรีเปรม (2542) ประเสริฐ จันทร์อุดม (2536) พิมพ์ นาคสุข (2527) วัชรนา หมัดปองด้ว (2545) สมยศ ชันแก้ว (2528) สิริภรณ์ สวัสดิ์ (2542) และสุจินดา อภิชาติวัฒนะ (2536)

8.3 สร้างแบบสอบถามโดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็น ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

8.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับ นักเรียนโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี จำนวน 100 คน จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 32 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.831 – 6.145

8.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 8.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7800

ตัวอย่างแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการพูด ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการเขียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>ปัญหาทักษะด้านการฟัง</u> ข้าพเจ้าไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ภาษาอังกฤษได้					
00	ข้าพเจ้าจับใจความสำคัญของประโยค หัวข้อ หรือรายละเอียดจากสื่อต่างๆ เช่น เทป วีดีโอ ได้					
0	<u>ปัญหาทักษะด้านการพูด</u> เมื่อครูให้ข้าพเจ้าฝึกพูดตามสถานการณ์ ที่กำหนด ข้าพเจ้าอยากให้ครูเรียกเป็น คนสุดท้าย					
00	ข้าพเจ้าออกเสียงเน้นหนักในคำศัพท์แต่ละ คำได้อย่างถูกต้อง					
0	<u>ปัญหาทักษะด้านการอ่าน</u> ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของคำที่อ่านได้ เป็นอย่างดี					
00	ข้าพเจ้าไม่สามารถตีความหมายจากเรื่อง ที่อ่านภาษาอังกฤษได้					
0	<u>ปัญหาทักษะด้านการเขียน</u> ข้าพเจ้าสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์					
00	เมื่อครูบอกคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ๆ ข้าพเจ้าสามารถฟังเข้าใจ แต่เขียนไม่ได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปานกลาง
1.00 – 2.49	หมายถึง	มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขอ อนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร และขอความร่วมมือในการ เก็บข้อมูล ในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย
2. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขอ อนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร และขอความร่วมมือในการ เก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 460 ฉบับ และรับคืนมา 423 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.96 ระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2547 – 8 กรกฎาคม 2547
4. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามจำนวน 423 ฉบับ พบว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จึงนำมาตรวจให้ คะแนน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t -test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมาย ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนประชากร
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - Distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว (Sum of squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว (Mean squares)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของการพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ ในที่นี้คือค่าสมการพยากรณ์ ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอน ปลายในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน ในที่นี้คือค่าสมการ พยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถม ศึกษาตอนปลายในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
X_1	แทน	เพศชาย
X_2	แทน	เพศหญิง

X_3	แทน	อายุ
X_4	แทน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
X_5	แทน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
X_6	แทน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
X_7	แทน	บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
X_8	แทน	บิดามารดาแยกกันอยู่
X_9	แทน	บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม
X_{10}	แทน	รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ
X_{11}	แทน	ค้าขาย
X_{12}	แทน	รับจ้าง
X_{13}	แทน	รายได้ของครอบครัว
X_{14}	แทน	นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
X_{15}	แทน	ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
X_{16}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
X_{17}	แทน	ลักษณะทางกายภาพ
X_{18}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{19}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน	ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบพิณิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่เป็นกลุ่มประชากร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา และอาชีพของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัจจัย โดยจำแนกตามอายุ รายได้ของครอบครัว นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะติดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่เป็นกลุ่มประชากร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา และอาชีพของผู้ปกครอง

ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่เป็นกลุ่มประชากร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา และอาชีพของผู้ปกครอง

ปัจจัยที่ศึกษา		จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	200	47.3
	หญิง	223	52.7
	รวม	423	100.0
ระดับชั้นที่กำลังศึกษา	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	131	31.0
	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	152	35.9
	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	140	33.1
	รวม	423	100.0
สถานภาพสมรสของบิดามารดา	บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	311	73.6
	บิดามารดาแยกกันอยู่	92	21.7
	บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม	20	4.7
	รวม	423	100.0
อาชีพของผู้ปกครอง	รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	92	21.7
	ค้าขาย	104	24.6
	รับจ้าง	227	53.7
	รวม	423	100.0

จากตาราง 1 พบว่าจากกลุ่มประชากร จำนวน 423 คน เมื่อจำแนกตามเพศ เป็นเพศหญิง (X_2) มากที่สุด จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7 รองลงมาเป็นเพศชาย (X_1) จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 เมื่อจำแนกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา เป็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) มากที่สุด จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 รองลงมาเป็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 เมื่อจำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา พบว่าบิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_7) เป็นส่วนใหญ่ จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 73.6 รองลงมาเป็นบิดามารดาแยกกันอยู่ (X_8) จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 21.7 และเมื่อจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีอาชีพ รับจ้าง (X_{12}) มากที่สุด จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7 รองลงมาเป็นอาชีพค้าขาย (X_{11}) จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 24.6

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัจจัย โดยจำแนกตามอายุ รายได้ของครอบครัว นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัจจัย โดยจำแนกตามอายุ รายได้ของครอบครัว นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่ศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
อายุ (X_3)	10.56	0.942	วัยเด็กตอนปลาย
รายได้ของครอบครัว (X_{13})	9433.78	8493.451	ต่ำ
นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14})	56.37	6.054	ดี
ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15})	94.28	9.777	ทางบวก
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16})	115.83	12.466	ดี
ลักษณะทางกายภาพ (X_{17})	68.43	7.098	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18})	69.27	8.183	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})	56.32	6.456	ดี
ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Y)	109.61	9.633	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า จากกลุ่มประชากร นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 423 คน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของปัจจัย จำแนกตามปัจจัยนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อยู่ในระดับดี ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15}) เป็นไปในทิศทางบวก อายุ (X_3) อยู่ในวัยเด็กตอนปลาย รายได้ของครอบครัว (X_{13}) อยู่ในระดับต่ำ และปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Y) อยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ผู้วิจัยได้นำมาหาค่าปัจจัยทั้งหมด 19 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) , เพศหญิง (X_2) , อายุ (X_3) , ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) , ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) , ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) , บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_7) , บิดามารดาแยกกันอยู่ (X_8) , บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_9) , อาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ (X_{10}) , อาชีพค้าขาย (X_{11}) , อาชีพรับจ้าง (X_{12}) , รายได้ของครอบครัว (X_{13}) , นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) , ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15}) , สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) , ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) , สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) , และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนนิเวศวิทยาของนักเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	X ₁₈	X ₁₉	Y
X ₁	1	-1.000*	.146*	-.102*	.070	.028	.010	-.006	-.010	.040	.031	.060	-.010	-.034	-.114*	-.040	.005	-.031	.072	-.033
X ₂		1	-.146*	.102*	-.070	-.028	-.010	.006	.010	-.040	-.031	.060	.010	.034	.114*	.040	-.005	.031	-.072	.033
X ₃			1	-.709*	.036	.660*	-.013	-.028	.080	.009	.051	-.051	-.034	.048	.035	.115*	.040	.058	.099*	.040
X ₄				1	-.502*	-.471*	-.038	.105*	-.125*	-.031	-.014	.038	-.039	-.013	-.079	-.100*	-.003	-.119*	-.110*	.046
X ₅					1	-.527*	.025	-.025	-.004	-.025	-.061	.073	.078	-.089	-.119*	-.189*	-.164*	-.117*	-.151*	-.157*
X ₆						1	.012	-.079	.127*	.055	.077	-.112*	-.041	.103*	.199*	.291*	.170*	.236*	.262*	.115*
X ₇							1	-.879*	-.371*	.031	-.031	.001	.111*	-.053	-.053	-.097*	-.098*	-.056	-.035	-.028
X ₈								1	-.117*	-.028	.045	-.016	-.106*	.050	.003	.065	.041	.024	.006	.008
X ₉									1	-.009	-.024	.028	-.025	.012	.104*	.076	.123*	.070	.060	.041
X ₁₀										1	-.301*	-.567*	.330*	.003	.053	.018	.054	.038	.044	-.021
X ₁₁											1	-.614*	.210*	.020	-.042	.009	-.040	.031	.042	-.040
X ₁₂												1	-.454*	-.019	-.007	-.023	-.010	-.058	-.072	.052
X ₁₃													1	.039	.035	.067	.037	.054	.082	.024
X ₁₄														1	.671*	.524*	.461*	.492*	.426*	.377*
X ₁₅															1	.685*	.583*	.654*	.514*	.352*
X ₁₆																1	.583*	.725*	.645*	.370*
X ₁₇																	1	.632*	.442*	.401*
X ₁₈																		1	.649*	.371*
X ₁₉																			1	.367*
Y																				1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อม ในโรงเรียน ดังนี้

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) นิสยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้มีปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มี 11 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_7) บิดามารดาแยกกันอยู่ (X_8) บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_9) อาชีพรับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ (X_{10}) อาชีพค้าขาย (X_{11}) อาชีพรับจ้าง (X_{12}) และรายได้ของครอบครัว (X_{13})

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regrsson Analysis)

ดังแสดงในตาราง 4 และตาราง 5

ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ A ของนักเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	3	9106.295	3035.432	42.315**
Residual	419	30056.6	71.734	
Total	422	39162.9		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่ามีปัจจัย 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเชิงเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ปัจจัยที่ศึกษา	b	SEb	β	R	R^2	F
X_{17}	.314	.069	.231	.401	.161	80.667**
$X_{17}X_{14}$	.307	.080	.193	.456	.208	55.088**
$X_{17}X_{14}X_{19}$	.272	.074	.182	.482	.233	42.315**

$$a = 55.474$$

$$R = .482$$

$$R^2 = .233$$

$$SE = 8.470$$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่ามีปัจจัย 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ดังนี้ ปัจจัยลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) นิสยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัย ร่วมกันพยากรณ์ปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 23.30

จากผลในตาราง 5 สามารถเขียนสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ดังนี้

สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 55.474 + .314 X_{17} + .307 X_{14} + .272 X_{19}$$

และสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .231 X_{17} + .193 X_{14} + .182 X_{19}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ ธนบุรี กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 131 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 152 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 140 คน รวมทั้งหมด 423 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบพิณิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 131 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 152 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 140 คน รวมทั้งหมด 423 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบพิณิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา สถานภาพ สมรสของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.771 - 13.248 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8711

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 24 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.986 - 8.430 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8910

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.044 - 9.359 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8795

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.408 - 8.422 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7735

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.526 - 7.350 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8051

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.335 - 7.332 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7661

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 32 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.831 – 6.145 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7800

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเวฬุราชิน เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย
2. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดกระเจ็บพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 460 ฉบับ และรับคืนมา 423 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.96 ระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2547 – 8 กรกฎาคม 2547
4. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามจำนวน 423 ฉบับ พบว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จึงนำมาตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจ็บพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t -test

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.2 วิเคราะห์หาตัวพยากรณ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มี 11 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_7) บิดามารดาแยกกันอยู่ (X_8) บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_9) อาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ (X_{10}) อาชีพค้าขาย (X_{11}) อาชีพรับจ้าง (X_{12}) และรายได้ของครอบครัว (X_{13})

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัย ร่วมกันพยากรณ์ปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 23.30

5. สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เขียนได้ดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 55.474 + .314 X_{17} + .307X_{14} + .272X_{19}$$

5.2 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .231X_{17} + .193X_{14} + .182X_{19}$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (X_6) นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})

1.1 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนอยู่ระดับชั้นที่สูงขึ้นย่อมได้รับประสบการณ์ที่มากขึ้น ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้วจากระดับชั้นอื่นๆ มีเป้าหมายชัดเจนขึ้น ทำให้มีความพร้อมที่จะฝึกฝนและพัฒนา อีกทั้งยังสามารถปรับตัว เรียนรู้และแสวงหาวิธีการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม ทำให้นักเรียนมองตนเอง มองปัญหา และแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.2 นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดี มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่เราไม่คุ้นเคย และไม่ได้ใช้ในการดำรงชีวิตในปัจจุบันมากนัก ทำให้ต้องทำความเข้าใจ หมั่นฝึกฝนทำแบบฝึกหัด และค้นคว้าเพิ่มเติมอยู่เสมอ นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดีจะเป็นผู้ที่มีความขยัน เอาใจใส่ มานะพยายามตั้งใจเรียน มุ่งมั่นศึกษาหาความรู้ เห็นคุณค่าทางการเรียนและไม่ย่อท้อต่อการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ มอริส (จาริญา ศักรประธาน. 2545 : 20 ; อ้างอิงจาก Morris. 1961 :23) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

1.3 ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชา

ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนย่อมเห็นคุณค่า ความสำคัญ ประโยชน์ ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชอบ พอใจ และสนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเอาใจใส่ ตั้งใจเรียน ร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอน ทำงานตามที่ครูมอบหมายด้วยความเต็มใจ รู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียน มีสมาธิในการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกัญญา แยมยิม (2541 : 65 – 70) ที่ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 , 2 และ 3 วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร พบว่า ทัศนคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเรียน และทัศนคติต่อการเรียนเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความตั้งใจเรียนเป็นอันดับแรก

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองดี มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ปกครอง ย่อมได้รับความรักความอบอุ่น ความห่วงใย ความเอาใจใส่ การให้กำลังใจและการสนับสนุนในด้านอุปกรณ์การเรียนและการเรียนพิเศษเพิ่มเติมจากผู้ปกครอง เป็นแรงผลักดันให้นักเรียนมีความเพียรในการเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง นักเรียนจึงเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ ได้ดีขึ้น ดังที่ซอง และแฮทตี (Song and Hattie, 1984 : 267 - 281) กล่าวว่า คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็ก และเฮอร์ล็อก (Hurlock, 1964 : 661) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว คือบิดามารดาที่ยอมรับเด็ก คือการให้ความรัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในบ้านและเห็นความสำคัญของเด็ก ผลที่ตามมาคือ ทำให้เด็กเป็นคนที่ให้ความร่วมมือ เป็นมิตร มีอารมณ์มั่นคง ร่าเริง มีความรับผิดชอบ และขยันหมั่นเพียร ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5 ลักษณะทางกายภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าลักษณะทางกายภาพที่ดี ทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ห้องเรียนที่สะอาด มีระเบียบ มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี และมีอุปกรณ์การเรียนทันสมัย มีคุณภาพ เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน นักเรียนก็จะมี ความกระตือรือร้น ตั้งใจ สนใจในการเรียน และเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่สมบุรณ์ ศาลยาชีวิน (2526 : 33) กล่าวว่า การจัดสภาพห้องเรียน ให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจ บรรยากาศที่สงบ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านโต๊ะ ที่นั่ง วัสดุอุปกรณ์ การถ่ายเทอากาศ แสงสว่างให้เพียงพอ ทำให้

ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสบายกายสบายใจ ซึ่งจะส่งผลถึงประสิทธิภาพในการเรียนด้วย และสอดคล้องกับทิลเลอร์เรนซ์ (นริศรา ริชาร์ดสัน. 2546 : 81 ; อ้างอิงจาก Lawrehce. 1976 : 418) กล่าวว่า ลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนการสอน เป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผลต่อสภาพจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะทำให้ให้นักเรียนสนใจเรียน

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับครูดี ทำให้ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะการที่ครูกับนักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีความเป็นกันเอง ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา คำแนะนำทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว แก่นักเรียน นักเรียนจะเกิดความอบอุ่นทางใจ ไม่ย่อท้อต่อการเรียน สามารถขอคำอธิบายเพิ่มเติม เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน เห็นความสำคัญของการเรียนทำให้นักเรียนมีปัญหาในด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ดังที่ร็อบเจอร์ส (Rogers. 1969 : 157-164) มีความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนว่า ควรคำนึงถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ความคิดกับความรู้สึกทำที่ที่มีต่อกัน ตลอดจนทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ ควรได้รับความสนใจ และให้ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเน้นวิชาการและสติปัญญา เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่มีบรรยากาศไม่ตึงเครียดเป็นการเสริมความอบอุ่นมั่นใจ และเชื่อถือนั่นระหว่างครูและนักเรียน ย่อมจะเอื้ออำนวยการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมและสุขภาพจิตของนักเรียนได้มาก ดังนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์อันได้แก่ ปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนด้วยกันเอง มีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนและสอดคล้องกับผลการวิจัยของเสาวรัตน์ จุลรัตน์ (2535 : 112) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา พบว่า นักเรียนที่มีความคิดเห็นด้านการสอนของครูอยู่ในระดับกลางและสูง มีปัญหาการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นด้านการสอนของครูอยู่ในระดับต่ำ นั่นคือ นักเรียนที่มีความคิดเห็นด้านการสอนของครูว่าไม่ดีหรือไม่เหมาะสม จะมีปัญหาการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นด้านการสอนของครูว่าดีหรือเหมาะสมแล้ว

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ห่วงใยและไว้วางใจกัน เมื่อมีปัญหาไม่ว่าเรื่องเรียนหรือเรื่องส่วนตัวก็สามารถปรึกษา ฟังพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ การร่วมกิจกรรมต่างๆ ก็เป็นไปอย่างราบรื่น ดังที่กรอนลันด์ (Gronlund. 1959 : 232) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนจนเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ประสพการณ์ในการเข้าสังคมย่อมกว้างขวางออกไปตามลำดับ หากทุกสิ่งทุกอย่างได้พัฒนาไปตามปกติ คือเมื่อถึงวัยเข้าเรียนเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันได้

การยอมรับนับถือจากเพื่อน เด็กจะได้รับบทบาทของตนเองว่าควรปฏิบัติอย่างไรเมื่อต้องอยู่กับเพื่อน การที่เด็กอยู่ร่วมกับเพื่อนได้ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความมั่นใจ เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและผู้อื่นด้วย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของพยอม ธีณกุล (2540 : 106-107) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า สภาพห้องเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวในการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (X_5)

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แสดงว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับต้น หลังจากผ่านการเตรียมความพร้อมมาแล้วในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น เน้นการสอนและการวัดผลที่ชัดเจนมากขึ้น ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่สามารถปรับตัวเมื่อเกิดปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มี 11 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) อายุ (X_3) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (X_4) บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_7) บิดามารดาแยกกันอยู่ (X_8) บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_9) อาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ (X_{10}) อาชีพค้าขาย (X_{11}) อาชีพรับจ้าง (X_{12}) และรายได้ของครอบครัว (X_{13})

3.1 เพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนชายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกัน นักเรียนชายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนชายบางคนที่มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ โดยธรรมชาติของเพศชายแล้ว จะไม่สนใจในเรื่องของการทอ้งจำ แต่ชอบที่จะเคลื่อนไหวร่างกาย และไม่อยู่นิ่งมากกว่า วิชาภาษาอังกฤษเองก็เป็นวิชาที่ต้องหมั่นท่องศัพท์ ทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนชายบางคนจึงไม่มีความสุขกับการเรียน ขาดสมาธิในการเรียน และเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยความยากลำบาก ทำให้ประสบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นักเรียนชายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนชายบางคนก็สนใจและชอบในวิชาทอ้งจำ ต้องการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ทำให้รู้สึกสนุกสนานกระตือรือร้น เมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

3.2 เพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนหญิงบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกัน นักเรียนหญิงบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนหญิงบางคนที่มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนหญิงบางคน ไม่ชอบวิชาที่ต้องท่องจำ ไม่ใส่ใจในความละเอียดอ่อนของภาษา ชอบที่จะเคลื่อนไหวร่างกายมากกว่าการสื่อสาร ทำให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นไปด้วยความยากลำบาก ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ทำให้ประสบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นักเรียนหญิงบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ เพศหญิงเป็นเพศที่มีความละเอียดอ่อน ชอบวิชาท่องจำ และการสื่อสาร วิชาภาษาอังกฤษก็เป็นวิชาที่ต้องท่องจำและเกี่ยวข้องกับการสื่อสาร นักเรียนหญิงจึงมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งสอดคล้องกับที่คาสเซิล (จำเนียร ช่วงโชติ. 2529 : 181) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ถ้อยคำ พบว่า เพศหญิงแสดงออกทางถ้อยคำได้อย่างสม่ำเสมอและคล่องแคล่วมากกว่าเพศชาย และแม้แต่ในระหว่างเรียนชั้นประถมจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพศหญิงก็ได้รับคะแนนในด้านถ้อยคำ และทำงานได้ดีกว่าเพศชายในวิชาภาษาอังกฤษ

3.3 อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีอายุน้อยบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีอายุน้อยบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่มีอายุน้อยบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีอายุน้อย ยังขาดเป้าหมายในชีวิต ยังไม่เห็นถึงความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ไม่กระตือรือร้นต่อการเรียน เมื่อถึงเวลาเรียนหรือเวลาสอบจึงทำให้เกิดปัญหามาก

นักเรียนที่มีอายุน้อยบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนบางคนต้องรับผิดชอบครอบครัวตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้เล็งเห็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิต มีความรับผิดชอบ ตั้งใจเรียน หมั่นฝึกฝนและทบทวนวิชาภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เกิดปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

3.4 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพิ่งเปลี่ยนบทบาทในโรงเรียนจากระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น มาเป็นระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย บางคนยังติดอยู่กับการเล่น ไม่สนใจเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน จึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนบางคนรู้สึกว่าตนเองกำลังจะเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เพราะอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายแล้ว ทำให้มีความตั้งใจเรียนดี รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน เวลาเรียนหรือสอบจึงทำให้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

3.5 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกันบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ บางครอบครัวผู้ปกครองมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีต่อกัน มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน บางครอบครัวทั้งบิดามารดาต้องทำงานจึงไม่มีเวลาอยู่บ้าน ไม่ว่างพูดคุย ทำให้เด็กไม่มีความสุขเวลาที่อยู่บ้าน ขาดที่พึ่ง ขาดที่ปรึกษา ทำให้นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี จึงส่งผลให้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามมา ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของอรพินธ์ ชูชม (2522 : 92) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าสิ่งแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมในการเรียนของนักเรียน นักเรียนจะพร้อมในการเรียน ถ้าบ้านมีบรรยากาศส่งเสริมให้น่าเรียน คือมีความเข้าใจต่อกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สร้างความหวาดหวั่นวิตกกังวลให้เกิดกับอารมณ์ของนักเรียน

นักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกันบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีครอบครัวที่อบอุ่น สัมพันธภาพระหว่างผู้ปกครองราบรื่น ผู้ปกครองคอยดูแลเอาใจใส่ให้กำลังใจ สนับสนุนส่งเสริมความสามารถของนักเรียน สภาพครอบครัวเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญต่อทัศนคติหรือพฤติกรรมของเด็ก เพราะบิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัวย่อมมีอิทธิพลในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดให้กับเด็ก (สุพัตรา สุภาพ. 2521 : 50) และรุจ วังสี (2515. : 36) กล่าวว่า บิดามารดาและผู้ปกครองนับเป็นผู้ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด และคลุกคลีอยู่กับเด็กเป็นประจำ เป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าคนอื่น ๆ เป็นผู้มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด ในด้านความประพฤติและการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนที่ดี ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก็น้อยลง

3.6 บิดามารดาแยกกันอยู่ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ

นักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่ บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่ บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้ เพราะ ครอบครัวแตกแยก บิดามารดาสนใจแต่ตนเอง ไม่มีเวลาให้ ชาติที่ปรึกษา ทำให้นักเรียน กลายเป็นคนที่ไม่สนใจเรียน ชาติความรับผิดชอบ ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่รู้ว่าจะเรียนไปเพื่ออะไร ทำให้เกิดนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดีและมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สมทรง สุวรรณเลิศ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 62-63 ; อ้างอิงจาก สมทรง สุวรรณเลิศ. 2514 : 7-9) ที่ศึกษานักเรียนที่มีปัญหาการเรียนของนักเรียนที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย หรือนักเรียนฉลาดมากแต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องมาจาก นักเรียนมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่างเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้นักเรียนพลอยวิตกกังวล ชาติความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่สนใจ ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์และชาติกำลังใจในการเรียน

นักเรียนที่บิดามารดาแยกกันอยู่บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้ เพราะ ถึงแม้บิดาและมารดาจะแยกกันอยู่แต่บุคคลที่นักเรียนอยู่ด้วย ให้ความรักและเอาใจใส่นักเรียนดี ไม่กีดกันความสัมพันธ์ที่มีต่อบุตรของอีกฝ่าย บิดาหรือมารดาที่แยกตัวออกไปสามารถไปมาหาสู่บุตรได้ ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกว่าตนขาดความรัก สามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบิดาหรือมารดาได้ มีที่พึ่งพิง ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจึงมีน้อย

3.7 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ เมื่อบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมไป อีกฝ่ายต้องรับภาระการเลี้ยงดูบุตรเพียงลำพัง บางครั้งนักเรียนต้องมาอาศัยอยู่กับญาติหรือคนอื่น ซึ่งบุคคลเหล่านั้นก็ไม่ได้เอาใจใส่เด็กเท่าที่ควร ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างเหมาะสม เด็กขาดความอบอุ่น ชาติระเบียบ ชาติวินัยในการเรียนที่ดี ทำให้เกิดปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นักเรียนที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ เมื่อบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมไป อีกฝ่ายยังทุ่มเทความรัก ความเอาใจใส่มาที่บุตรปรารถนาให้บุตรได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นและยังให้ความสำคัญกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะ

ถือว่าเป็นวิชาที่ช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคต จึงหันไต่ถามและช่วยเหลือเรื่องการเรียนของบุตร ทำให้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

3.8 อาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกัน นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจบางคนไม่พอใจกับรายได้ที่ได้รับ ทั้งนี้เพราะรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจเป็นอาชีพที่ได้รายได้ต่อเดือนน้อย จึงต้องหางานพิเศษทำ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาให้กับนักเรียน ไม่ค่อยได้พูดคุยหรือถามเรื่องการเรียนมากนัก นักเรียนขาดที่ปรึกษา จึงไม่สนใจเรียน ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจึงมาก

นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจ บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจจะมีรายได้ที่แน่นอน ทำงานเป็นเวลา จึงมีเวลาให้กับนักเรียน สามารถอบรมสั่งสอนในเรื่องส่วนตัวและเรื่องเรียนได้อย่างเหมาะสม เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ก็จะช่วยสนับสนุนในเรื่องการทำแบบฝึกหัด การท่องศัพท์ ทำให้นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนที่ดี กระตือรือร้นในการเรียน จึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

3.9 อาชีพค้าขาย ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ อาชีพค้าขายเป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจ ส่งผลให้ผู้ปกครองต้องดิ้นรนทำงานแข่งกับเวลาเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว จึงไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลนักเรียนเท่าที่ควร นักเรียนบางคนหลังเลิกเรียนต้องรีบไปช่วยผู้ปกครองทำงาน ทำให้ไม่มีเวลาอ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือทบทวนบทเรียน ผลการเรียนลดลงและเกิดปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามมา

นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

อังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพค้าขายจะเห็นความสำคัญของการสื่อสาร จึงส่งเสริมให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในอนาคต นักเรียนจึงมีความพยายามและตั้งใจเรียนทำให้มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

3.10 อาชีพรับจ้าง ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง บางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้างมีรายได้ที่ไม่แน่นอน และไม่เพียงพอกับการใช้จ่ายในแต่ละวัน เมื่อถึงเวลากลับบ้านก็ต้องการพักผ่อน ไม่มีเวลามาสนใจเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนบางคนต้องช่วยบิดามารดาหารายได้เล็กๆ น้อยๆ มาจุนเจือครอบครัว จึงไม่มีเวลาอ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน ทำให้ผลการเรียนลดลง และมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้างบางคนสามารถหาเงินเลี้ยงชีพได้อย่างเพียงพอ สามารถจัดสรรการใช้จ่ายได้อย่างเหมาะสม บางคนรู้สึกถึงความยากลำบากจึงอยากให้นบุตรของตนเรียนสูงๆ เพื่อที่จะได้ประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงในอนาคต จึงส่งเสริมเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียน โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษที่จำเป็นในการทำงาน ทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน , ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจึงน้อย

3.11 รายได้ของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ของครอบครัวสูงและนักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ในขณะที่เดียวกัน นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ของครอบครัวสูงและนักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูงบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ บางครอบครัวที่มีรายได้ของครอบครัวสูงแล่งมากกับการทำงานที่ยากลำบากและทุ้มเทเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้สูง ทำให้ผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาให้กับนักเรียน เมื่อนักเรียนไม่มีผู้ปกครองคอยให้กำลังใจ คอยให้คำแนะนำต่างๆ แล้ว จึงไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียน

นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำบางคนมีปัญหาการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะ เมื่อรายได้ของครอบครัวต่ำ ค่าใช้จ่ายที่สูง ผู้ปกครองจึงต้องดิ้นรนหางานทำ นักเรียนบางคนต้องช่วยผู้ปกครองทำงานทำให้ไม่มีเวลาว่างทบทวนบทเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ อนนต์ อนันตรังสี ได้

กล่าวถึงสาเหตุสำคัญในการศึกษาปัญหานักเรียนไว้ว่า สภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ครอบครัวของนักเรียนส่วนมากต้องต่อสู้กับภาวะเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง เช่น ค่าครองชีพที่สูงขึ้น การหารายได้ไม่พอรายจ่าย บิดามารดาของเด็กต้องออกไปทำงานนอกบ้าน อาจทำให้เด็กมีปัญหา และสอดคล้องกับ งานวิจัยของทิพาวรรณ จันทรพิบูลย์ (2510 : 54-56) ซึ่งศึกษาปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดจันทบุรี จำนวน 120 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนนั้น ได้แก่สภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในบ้าน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นอกจากนี้ยังพบว่า ฐานะของครอบครัวที่ต่างกันทำให้ลักษณะปัญหาที่เด็กประสบแตกต่างกันด้วย

นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูงบางคนมีปัญหาการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้สูงย่อมมีความพร้อมในเรื่องของอุปกรณ์การเรียน ทำให้นักเรียนมีอุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ เทป วีดีโอ ช่วยสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น และพ่อแม่ไม่มีความเครียดเรื่องการใช้จ่ายในครอบครัวไม่เพียงพอ ก็มีเวลาพอที่จะมาสนับสนุนเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียน พุดคุยให้คำปรึกษาต่างๆ ได้ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนจึงประสบปัญหาน้อย

นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำบางคน มีปัญหาการเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนเห็นความยากลำบากของผู้ปกครองแล้วเกิดความมูมานะ อยากจะมีอนาคตที่ก้าวหน้า จึงตั้งใจเรียน แบ่งเวลาศึกษาหาความรู้ ท่องศัพท์ ทบทวนบทเรียนเมื่อมีโอกาส จึงประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ (X_{17}) นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัย ร่วมกันพยากรณ์ปัญหาของนักเรียนได้ร้อยละ 23.30 อภิปรายได้ดังนี้

4.1 ลักษณะทางกายภาพส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอันดับแรก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ลักษณะทางกายภาพทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ขนาดของห้องเรียนที่พอเหมาะกับจำนวนนักเรียน มีอากาศถ่ายเทสะดวก แสงสว่างพอเหมาะ สภาพโต๊ะ เก้าอี้แข็งแรง สื่ออุปกรณ์การเรียน และห้องปฏิบัติการทางภาษาที่ทันสมัย เชื้อต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเข้าใจ อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งสอดคล้องกับทิลอร์เรนซ์ (นริศรา ริชาร์ดสัน. 2546 : 81 ; อ้างอิงจาก Lawrehce. 1976 : 418) กล่าวว่าลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนการสอน เป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผลต่อสภาพ

จิตใจอารมณ์ ความรู้สึกที่จะทำให้ นักเรียนสนใจเรียน และสอดคล้องกับแนวคิดของสุพิชญา ชีระกุล และคนอื่นๆ (2524 : 182-183) ที่กล่าวว่าสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องเรียนที่มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าว ไม่มีเสียงดังรบกวน สภาพห้องเรียนสะอาดเป็นระเบียบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เต็มศักดิ์ คทวณิช (2540 : 137) ที่ศึกษาปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ พบว่าบรรยากาศการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียน และวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษา ถ้านักศึกษามีความคิดเห็นต่อบรรยากาศการเรียนการสอนในระดับดี จะเลือกวิธีเผชิญปัญหาแบบสู้ แต่ถ้านักศึกษามีความคิดเห็นต่อบรรยากาศการเรียนการสอนไม่ดี จะเลือกวิธีเผชิญปัญหาแบบถอยหนี

ดังนั้นลักษณะทางกายภาพดี ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีความพึงพอใจที่จะเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

4.2 นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอันดับสอง แสดงว่า นิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลรองลงมา นอกเหนือจากปัจจัยลักษณะทางกายภาพ ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเอง เข้าห้องเรียนตรงเวลา รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียน หมั่นทบทวน ทบทวนแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ ฝึกสนทนาภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ จึงประสบปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญผา ประทีปทอง (2542 : 74) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกและเป็นตัวแปรพยากรณ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี – นาฏศิลป์

ดังนั้นนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดี ทำให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นไปอย่างราบรื่นและประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

4.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ในวันหนึ่งๆ นักเรียนต้องใช้เวลาอยู่ที่โรงเรียนมากกว่าอยู่บ้าน การที่นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างเพื่อนนักเรียน มีความใส่ใจ ห่วงใย ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งในเรื่องส่วนตัวและเรื่องเรียน มีการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน ก็จะทำให้เด็กมีความสุขกับการได้มาโรงเรียน ไม่ขาดเรียน หากนักเรียนมีปัญหาเรื่องการเรียน เพื่อนก็จะคอยช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาและคำแนะนำ ช่วยกันติว จับกลุ่มทบทวน ฝึกสนทนาภาษาอังกฤษร่วมกัน ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เดวิท (จักรินทร์ พริ้งทองฟู, 2546 : 62 ;

อ้างอิงจาก David. 1971 : 68) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นสูง มักจะมีแนวโน้มที่จะเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ดี ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน เวลาเรียนในห้องเรียนมีความสุข เมื่อมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อนก็จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก็น้อยลง

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยลักษณะทางกายภาพ สามารถพยากรณ์ปัญหาของนักเรียนได้ดีที่สุด ดังนั้นผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการจัดสภาพห้องเรียน การเตรียมสื่อและอุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัย เชื้อต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เช่น จัดห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ทันสมัย มีเทปหรือวีดิทัศน์ช่วยสอนภาษาอังกฤษ มีแบบเรียนที่ทันสมัย เป็นต้น ซึ่งเป็นวิธีการในการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียน

2. จากการศึกษาพบว่านิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและโรงเรียนจึงมีบทบาทสำคัญมากในการสร้างนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีให้กับนักเรียน โดยการฝึกฝนให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย เอาใจใส่และขยันเรียนมากขึ้น ด้วยวิธีการพูดคุย ใต้ถ่มถึงการทำงานที่บ้านหรือที่โรงเรียนในแต่ละวัน ให้กำลังใจ คำแนะนำในเรื่องเรียนและเรื่องส่วนตัว เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบหรือตัดสินใจเรื่องเรียนด้วยตนเองบ้าง นักเรียนจะรู้สึกว่าคุณสามารถเรียนได้ดีด้วยตนเอง เกิดความภาคภูมิใจในการเรียน และต้องการที่จะเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

3. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย เพราะการที่มีความสัมพันธ์ดีกับเพื่อน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ รู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่ในห้องเรียน กิจกรรมที่ควรส่งเสริมก็คือ การทำงานกลุ่ม การจัดอบรมทัศนศึกษาร่วมกัน เพื่อนักเรียนจะได้มีโอกาสพูดคุย แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ต่อกันได้

ข. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นที่ส่งผลกระทบต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น การปรับตัว การจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน หลักสูตรการเรียนการสอน ศักยภาพของอาจารย์ผู้สอน เป็นต้น

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาอื่นๆ ของนักเรียน เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย เป็นต้น

3. ควรนำปัจจัยที่พยากรณ์ปัญหาของนักเรียนได้ดีที่สุด คือ ลักษณะทางกายภาพ ไปทำการทดลองโดยใช้เทคนิคการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่น จัดเป็นศูนย์การเรียนรู้ การทัศนศึกษานอกสถานที่โดยสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2524). สุขภาพจิตในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาเมฆกุฎราชวิทยาลัย.
- กวินทร์ ธรรมนุต. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางการคิดโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ของเด็กที่มีความแตกต่างกันในด้านการอบรมเลี้ยงดูและการยอมรับของกลุ่มเพื่อน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- กรรณิการ์ พินศิริกุล. (2524). การสำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัว ของนักเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา ปราบพล. (2532). การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูผู้สอนภาษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันตรี คุปตะวาทีน. (2521). ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาควิชาประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จาริญา ศักรประธาน. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย วชิราวุธวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ชวงโชติ. (2529). จิตวิทยาความแตกต่าง. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ฐิติกร ชินสุวรรณพานิช. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือปฎิบัติการ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิค
กรุงเทพ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพาวรรณ จันทรพิบูลย์. (2510). ปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- ธนิกา เจียรนัยปริเปรม. (2542). การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ครูและผู้ปกครอง
นักเรียนที่มีต่อการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 ใน
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตบางขุนเทียน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอก
การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธาริณี เจียรวัฒนา. (2531). พฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์
ตามการรับรู้ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์สูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2527). นักบริหาร : ผู้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ใน ก้าวเข้าสู่ผู้บริหาร.
กรุงเทพฯ : อนงค์ศิลป์การพิมพ์.
- นริศรา ริชาร์ดสัน. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเสียสละของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร -
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นันทิกา แยมสรวล. (2522). การศึกษาสภาพภาพของครอบครัวที่สัมพันธ์กับมโนภาพแห่งตนและ
พฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดราชบุรี.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- นิยม สุขประพันธ์. (2515). สภาพภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรปรียา ชุมไชโย. (2546). "ทำอย่างไรนี้...เราจึงเรียนเก่ง" ใน โลกกว้างทางปัญญา. หน้า 28-30.
กรุงเทพฯ : ศูนย์ศาลาแดง.

- บุปผา ประทีปทอง. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี – นานุศิลป์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปฏิรูปการศึกษา,สำนักงาน. (2544). ปฏิรูปการศึกษาไทย...ในมุมมองประชาชน. กรุงเทพฯ : บริษัท
พิมพ์ดี.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเสริฐ จันทรอุดม. (2536). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครู
กำแพงเพชร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาพร สุวรรณพันธ์. (2541). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาชั้นปีที่ 1
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. จัดสำเนา.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ ประสานมิตร.
- ผกา สัตยธรรม. (2524). เทคนิคการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฝน แสงสิงแก้ว. (2525 – 2526, ธันวาคม – มกราคม) "ความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว," วารสาร
แนะแนว. 17 (4) : 9 – 19.
- พงศ์พรรณ ลินธุชัย. (2534). การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนัก
ศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก :
มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. (2522). รวบรวมบทความการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- พะยอม ธีรอรส. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
ต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พะยอม วงศ์สารศรี. (2526). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์,รศ.และคณะ. (2541). *ปรัชญาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิมพ์ นาคสุข. (2527). *ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร : การศึกษาเฉพาะกรณีของเขตหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วย 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาควิชาประถมศึกษา)*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิษณุ อุไรวรรณ. (2516,พฤศจิกายน). "ความล้มเหลวของการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา," *วิทยาสาร*. 24 : 8 – 10.
- มนูญ แป้นเจริญ. (2522). *การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางการเรียนของนักศึกษาอาชีวศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร. (2546,พฤษภาคม). "มุมมองภาษาไทย," *วารสารการศึกษา กทม.* 26(8) : 32 –36.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. (2546). *คู่มือการจัดทำปรินูญานิพนธ์และสารนิพนธ์*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฯ.
- รัชณี โปฟ้า. (2546). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการอุดมศึกษา)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุจ วังษ์. (2515,ธันวาคม). "ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว," *วารสารประชาศึกษา*. 1(2) : 12-14.
- รุ่งทิวา จักรกร. (2526). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลัดดาวัลย์ หกสุวรรณ. (2518). *การเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคมและส่วนตัว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กับโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- วรรณาทองน้อย. (2523). *การวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*

- วัชรรา หมดป้องตัว. (2545). การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษม
โปลีเทคนิค. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2524). หลักและธรรมชาติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในการ
พัฒนาการเรียนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538,กุมภาพันธ์ – มีนาคม). "ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็
พลาดได้," ข่าวสารการวิจัยศึกษา. 18(3) : 8 – 11.
- วิไล ชีวเจริญกุล. (2523). ความสามารถทางการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของไทย.
ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. (2520). การสอนภาษาอังกฤษ. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก.
- ศิริพร หลิมสวัสดิ์. (2511). ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กภาค
กลาง. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ศึกษาธิการ,กระทรวง. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :
กรมวิชาการ.
- ศึกษาธิการ,กระทรวง. (2540). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- สมยศ ชันแก้ว. (2528). การศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน. (2526). จิตวิทยาเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ลานนาการพิมพ์.
- สมศักดิ์ นาเวทย์. (2527,กุมภาพันธ์ – มีนาคม). "ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ," สาร
พัฒนาหลักสูตร. 68-71.
- สดไธ นิยมจันทร์. (2541). การศึกษาปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคม และวิธีการเผชิญปัญหา
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สังเวียน สฤณีกุล และคนอื่นๆ. (2521). วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สิรินาฏ ราชเดิม. (2534). *ความคิดเห็นในการพบกลุ่มของนักศึกษาทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 3*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สิริภรณ์ สวัสดิ์. (2542). *ปัญหาและความต้องการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา แยมยิ้ม. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุจินดา อภิชาติวัฒน์. (2536). *การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัทธา สุภาพ. (2521). *จะเลือกคู่ครองอย่างไรดี*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพิชญา ธีระกุล, กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ และวิจิตร วรุตปางกูร. (2523). *การนิเทศการศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
-
- ~~สุวิมล ว่องวานิช. (2523). *สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างองค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญา ปัญหาส่วนตัวนิสัยและทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.~~
- สุชา จันทน์เอมและสุรางค์ จันทน์เอม. (2529). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : แพร์พิตยา.
- สุชา จันทน์เอมและสุรางค์ จันทน์เอม. (2529). *จิตวิทยาเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : แพร์พิตยา.
- สุชา จันทน์เอมและสุรางค์ จันทน์เอม. (2521). *จิตวิทยาในห้องเรียน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สุพรรณิ ศุขะบุตร. (2542). *การศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ประเภทชั้นเรียนที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2522, ธันวาคม). "ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา," *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. 1(2) : 62-70.

- เสาวรัตน์ จุลรัตน์. (2535). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช*. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรพิน ชูชม. (2522). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อนนต์ อนันตรังสี. (2521). *หลักการแนะแนวจิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

Abbott, Gerry. (1980, March). "Teaching the Learner to Ask for Information," *TESOL Quarterly*. 14(1) : 5 – 16.

Bledsoe , John W. (1981). *Research in Education*. Englewoof Cliff New Jersey : Prentice – Hall.

Bott, Donald E. (2523). "Teaching as a Foreign Language : The Usual Secondary Approach," *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. 2(2) : 33-42.

Brown , H. Douglas. (1980). *Principle of Language Learning and Teaching*. New.Jersey : Prentice-Hall. : 83-176.

Chopra , S.L. (1967, April). "Parental Occupation and Academic Achievement of High School Students in Academic," *The Journal of Educational Research*. 60 : 359 – 362.

Clark , Willis W. (1961, February). "Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Differences?," *Journal of Education Research*. 54 : 210-212.

Cronbach, Lee J. (1963). *Education Psychology*. 2nd ed, Newyork : Harcourt, Brace.

Garrison, Cecil I. (1970). *1001 Medias for Teachers*. California : The McCutchan Publishing Corporation.

Gronlund, Norman Edward. (1959). *Sociometry in the classroom*. New York : McGraw.

Holtman, H. Wayne. (1965). *Survey of Study Habits and Attitudes*. New York : The Psychological Corperation.

Hurlock, Elisabeth B. (1964). *Child Developmant*. 2nd ed, New York : McGraw – Hill.

Hurlock, Elisabeth B. (1959). *Developmantal Psychology*. New York : McGraw – Hill.

- Kalivoda, Theodore B. (1980, October). "Learning to listen : What can Be Done ?," *English Teaching Forum*. 18 (4) : 2 – 7.
- Keating, Raymond. F.A. (1964). *Audio – Visual in Communication Review*. London : Longmans.
- Popham, James W. and Moor, Mary R. (1960, September - May). "A Validity Check on the brown. Holtzman Survey of Study Habits and Attitudes and the Brown Collage Inventory of Academic Adjustment," *The Personnal and Guidance Journal*. 38 : 522 – 554.
- Prator, Clifford H. (1976, January). "In Search of a Method," *English Teaching Forum*. 14 (1) : 8 – 12.
- Rahman, Syed Abbur. (1965). "An Investigation of the Extend and Causes of Droupout in Class X Through XII of the Secondary Schools of Decca East Pakistan During 1965," *Dissertation Abstracts*. 28 : 405.
- Rogers, Carl. (1969). *Freedom to Learn*. Columbus Ohio : Charles E. Merrill.
- Rubin, Joan. (1975, March). "What the Good Language Learner Can Teach Us," *TESOL*. 9 : 41-51.
- Ryans, David G. (1960). *Characteristic of teacher*. Manasha : George Benta Company.
- Saggaf, A. (1980, December). "An Investigation of the English Program at the Department of English. College of Education, King Abdul – Aziz University, In Mecca, Saudiarabie," *Dissertation Abstracts International*. 43 : 1820 – A.
- Song and Hattie John. (1984, December). "Home Environment Seft – concept and Academic Achievment : Acausal Modeling Approach," *The Journal of Educational Psychology*. 76 : 1276-1281.
- Thurstone , L. (1967). *Attitude Theory and Measurement*. New York : John Wiley and Sons.
- Triandis , Harry C. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York : John Willey and Son Inc.
- Wiley, Ruth C. (1961). *The Self – Concept*. Lincoln : University of Nebraska Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความร่วมมือและแบบสอบถาม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/ 5507

วันที่ 9 มิถุนายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ และ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจแบบสอบถามให้ นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

9 มิถุนายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเวฬุราชิม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดกระเจ็บพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดกระเจ็บพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ในระหว่าง เดือนมิถุนายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4168755 มือถือ 09-4443531

9 มิถุนายน 2547

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 460 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจี๊ยบพินิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4168755 มือถือ 09-4443531

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดกระเจบัพนิจ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 8 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนักเรียนไม่ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

ผู้วิจัยขอความกรุณาให้นักเรียนตอบสิ่งที่ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นมากที่สุด โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาววรสิริ ลิขิตวงศ์

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด และกรอกข้อความลงในช่องว่าง (.....) ให้สมบูรณ์

1. เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

☐

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

☐

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

☐

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4. สถานภาพสมรสของบิดามารดา

☐

บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

☐

บิดามารดาแยกกันอยู่

☐

บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

5. อาชีพของผู้ปกครอง

☐

รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

☐

ค้าขาย

☐

รับจ้าง

6. รายได้ของครอบครัว.....บาท ต่อ เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียน
มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ทุกครั้งที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้านำอุปกรณ์การเรียนและตำรา เรียนมาครบทุกครั้ง					
2	ข้าพเจ้าพยายามจดคำศัพท์ตามที่ครู บอก					
3	ข้าพเจ้าชอบนำงานชิ้นอื่นขึ้นมาทำขณะ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
4	เมื่อไม่เข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าถามครูทันที					
5	ข้าพเจ้าชอบคิดเรื่องอื่นขณะเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
6	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังที่ครูสอน					
7	ข้าพเจ้ามักง่วงนอนขณะที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
8	ข้าพเจ้าส่งงานวิชาภาษาอังกฤษ ทันเวลาทุกครั้ง					
9	ข้าพเจ้ามักหาโอกาสออกนอกห้องใน ชั่วโมงภาษาอังกฤษเสมอ					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
10	ข้าพเจ้าเบื่อที่ต้องทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ					
11	ข้าพเจ้ามักขอคำอธิบายเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากครูนอกเวลาเรียน					
12	เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าพยายามเข้าห้องเรียนช้าๆ					
13	ข้าพเจ้าพยายามปรับปรุงงานวิชาภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น					
14	ข้าพเจ้าพยายามจดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นระเบียบ					
15	ข้าพเจ้าลืมนำหนังสือหรือสมุดวิชาภาษาอังกฤษมาเรียนเสมอ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด ความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ก.ด้านความคิด

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้กว้างขวางมากขึ้น					
2	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีประโยชน์					
3	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจมากขึ้น					
4	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีเวลาส่วนตัวน้อยลง					
5	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้น					
6	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน					

ข้อ	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
7	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้มีโอกา สำหรับการประกอบอาชีพในอนาคตมาก ขึ้น					
8	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้ช่วยใน การประกอบอาชีพในอนาคต					

ข. ด้านความรู้สึก

แบบสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อ
ความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้ว
ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
9	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
10	ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเมื่อได้เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
11	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อกับการท่องคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ					
12	ข้าพเจ้าสนใจความรู้ใหม่ๆ ที่ได้รับจาก การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13	ข้าพเจ้ารู้สึกอยากใช้เวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหมดไปเร็วๆ					
14	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก					
15	ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเมื่อทราบว่าครูไม่มาสอนหรือมีการงดเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
16	ข้าพเจ้าพอใจที่ได้นำความรู้จากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาใช้					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อย
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อยมากจนแทบจะไม่เกิดเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	น้อยครั้ง	นานๆ ครั้ง
17	ข้าพเจ้าไม่เข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งที่เพื่อนทุกคนตั้งใจเรียน					
18	ข้าพเจ้าฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเป็นประจำ					

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	น้อย ครั้ง	นานๆ ครั้ง
19	ข้าพเจ้าไม่เคยอ่านหนังสือประกอบการเรียนเพิ่มเติม					
20	ข้าพเจ้าเข้าเรียนสม่ำเสมอ					
21	เมื่อทำงานกลุ่มในวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าให้เพื่อนทำให้					
22	ข้าพเจ้าชอบการออกไปพูดภาษาอังกฤษ หน้าชั้น					
23	ข้าพเจ้าไม่ท้อแท้เลย ถ้าครูไม่บังคับ					
24	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายให้ด้วย ตนเอง					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติต่อกัน ขอให้เรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	1.พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
2	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้าในการดูหนังสือ					
3	ผู้ปกครองไม่สนใจว่าข้าพเจ้ามีอุปกรณ์การเรียนครบหรือไม่					
4	ผู้ปกครองอนุญาตให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษ					
5	ผู้ปกครองไม่สนใจว่าข้าพเจ้ากลับบ้านเวลาใด					
6	ผู้ปกครองพูดคุยซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
7	ผู้ปกครองไม่ให้เงินข้าพเจ้าในการซื้ออุปกรณ์การเรียน					
8	ผู้ปกครองอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปติวหนังสือกับเพื่อนก่อนสอบ					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
9	ผู้ปกครองชักถามเกี่ยวกับการคบเพื่อนของข้าพเจ้า					
10	เมื่อทำคะแนนสอบได้ไม่ดี ข้าพเจ้าถูกผู้ปกครองว่ากล่าวอย่างรุนแรง					
11	ผู้ปกครองกล่าวชมเชยข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี					
12	ผู้ปกครองไม่มีเวลาพูดคุยเรื่องต่างๆ กับข้าพเจ้า					
13	ผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดี					
14	ผู้ปกครองไม่สนใจว่าข้าพเจ้าอ่านหนังสือเรียนหรือไม่					
15	ผู้ปกครองให้คำปรึกษา แนะนำและให้ความช่วยเหลือในเรื่องส่วนตัวเมื่อข้าพเจ้าแก้ปัญหาเองไม่ได้					
16	2.พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าปรึกษาผู้ปกครอง					
17	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อถูกบังคับให้อ่านหนังสือทุกวัน					
18	ข้าพเจ้าได้รับความรักและความเอาใจใส่จากผู้ปกครองเสมอ					
19	ข้าพเจ้าไม่พอใจเวลาที่ผู้ปกครองถามเรื่องเรียน					
20	ข้าพเจ้าเอาใจใส่ต่อการเรียนตามที่ผู้ปกครองแนะนำ					
21	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าจะพยายามไม่แสดงออกให้ผู้ปกครองรู้					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
22	ข้าพเจ้าไม่พอใจที่ถูกผู้ปกครองตำหนิ					
23	ข้าพเจ้ามักเล่าเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนๆ ให้ผู้ปกครองทราบอยู่เสมอ					
24	ข้าพเจ้ามักมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ปกครอง					
25	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองมีความภูมิใจ					
26	ข้าพเจ้ากลับบ้านให้ช้าที่สุดเท่าที่จะทำได้					
27	ข้าพเจ้าทำงานที่ผู้ปกครองมอบหมายให้ด้วยความเต็มใจ					
28	เมื่อถึงบ้าน ข้าพเจ้าไม่พูดจากับใครเลย					
29	ข้าพเจ้ามักขอคำแนะนำเรื่องการเรียนจากผู้ปกครอง					
30	ข้าพเจ้าออกไปนอกบ้านทุกครั้งที่มีโอกาส					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	1.สถานที่เรียน ห้องเรียนสะอาดเรียบร้อย					
2	อากาศในห้องเรียนร้อนอบอ้าว					
3	ห้องเรียนมีแสงสว่างเหมาะสม					
4	ห้องเรียนอากาศถ่ายเทสะดวก					
5	ห้องเรียนคับแคบ					
6	ห้องเรียนมีของจัดวางเป็นระเบียบ					
7	โต๊ะ เก้าอี้ มีไม่เพียงพอ					
8	ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน					
9	ห้องเรียนมีกลิ่นเหม็น จากขยะและห้องน้ำ					
10	2.สื่อและอุปกรณ์การเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนมีจำนวนเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน					
11	วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการเรียนมี น้อยเกินไป					
12	อุปกรณ์ที่ใช้สอนเหมาะสมกับบทเรียน					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
13	การเรียนการสอนส่วนใหญ่มีเอกสารประกอบการเรียน					
14	มีห้องสมุดและแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติม ไม่เพียงพอบริการ					
15	ห้องปฏิบัติการทางภาษามีความทันสมัย เหมาะกับการฝึกปฏิบัติ					
16	สื่อที่ใช้ไม่มีความหลากหลาย					
17	แบบฝึกหัดทักษะทางภาษาขาดประสิทธิภาพ					
18	ห้องปฏิบัติการทางภาษามีเพียงพอกับความต้องการ					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	1.พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน ครูไม่สนใจปัญหาการเรียนของข้าพเจ้า					
2	ครูมีความห่วงใยข้าพเจ้า					
3	ครูไม่รับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
4	ครูเป็นแบบอย่างที่ดีของข้าพเจ้า					
5	ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน					
6	ครูไม่สนใจปัญหาส่วนตัวของข้าพเจ้า					
7	ครูให้คำปรึกษาและแนะนำเมื่อข้าพเจ้ามี ปัญหาทั้งเรื่องส่วนตัวและการเรียน					
8	เมื่อหมดเวลาเรียนครูไม่พอใจเมื่อไป ซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่สงสัย					
9	ครูรับฟังเหตุผลของข้าพเจ้า					
10	2.พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ข้าพเจ้ามักแสดงท่าที่ไม่สนใจในบทเรียน เมื่อครูสอนเกินเวลา					
11	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนตลอดเวลาที่เรียน					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
12	เมื่อครูถามคำถามในห้องเรียน ข้าพเจ้า ไม่กล้าตอบคำถาม					
13	ข้าพเจ้านึกถึงครูเมื่อมีปัญหาเรื่องการ เรียน					
14	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการพบปะกับครู					
15	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้ซักถามข้อสงสัยใน เวลาเรียน					
16	เมื่อครูแนะนำสิ่งใดข้าพเจ้ามักปฏิบัติตาม ด้วยความเต็มใจ					
17	ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจ บทเรียน					
18	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือทุกครั้งเมื่อครู ขอให้ร่วมกิจกรรม					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ขอให้
นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียน
มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี					
2	ข้าพเจ้าไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน					
3	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษา เกี่ยวกับการเรียนได้					
4	ข้าพเจ้าไม่ชอบเพื่อนที่เรียนเก่งกว่าหรือ ได้คะแนนดีกว่า					
5	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษา เรื่องส่วนตัวได้					
6	ข้าพเจ้ามีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน					
7	เพื่อนให้ยืมหนังสือเรียนและอุปกรณ์การ เรียน					
8	ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนสนิท					
9	เพื่อนไม่เข้าใจข้าพเจ้า					
10	ข้าพเจ้าสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กับเพื่อนได้					
11	เพื่อนในห้องไม่ชอบพูดกับข้าพเจ้า					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
12	เพื่อนคอยให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาแก่ข้าพเจ้า					
13	เพื่อนของข้าพเจ้าเห็นแก่ตัว ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน					
14	ข้าพเจ้าแนะนำเรื่องการเรียนแก่เพื่อน					
15	ข้าพเจ้าไม่เคยนำปัญหาในครอบครัวมาปรึกษาเพื่อน					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการพูด ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการเขียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>ปัญหาทักษะด้านการฟัง</u> ข้าพเจ้าไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ใช้ภาษาอังกฤษได้					
2	ข้าพเจ้าจับใจความสำคัญของประโยค หัวข้อ หรือรายละเอียดจากสื่อต่างๆ เช่น เทป! วีดีโอ ได้					
3	การแยกเสียงสูงต่ำเพื่อสื่อความหมาย ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับข้าพเจ้า					
4	เวลาคู่สนทนาพูดภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะฟังไม่เข้าใจ					
5	ข้าพเจ้าชอบฟังคำบรรยายของครูเมื่อพูดเป็นภาษาอังกฤษเพราะรู้สึกว่ายาก					
6	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฟังภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยุ่งยาก					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
7	ข้าพเจ้าแยกเสียงของคำที่แตกต่างกัน ออกจากกันได้					
8	ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีโอกาสนในการฝึกฟัง ภาษาอังกฤษ					
9	<u>ปัญหาทักษะด้านการพูด</u> เมื่อครูให้ข้าพเจ้าฝึกพูดตามสถานการณ์ ที่กำหนดข้าพเจ้าอยากจะให้ครูเรียกเป็น คนสุดท้าย					
10	ข้าพเจ้าออกเสียงเน้นหนักในคำศัพท์แต่ ละคำได้อย่างถูกต้อง					
11	ข้าพเจ้าพบว่าการออกเสียงสูงต่ำใน ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ และคำถาม เป็นเรื่องยากสำหรับข้าพเจ้า					
12	เวลาข้าพเจ้าต้องพูดรายงาน ภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน ข้าพเจ้ารู้สึก ไม่มั่นใจ					
13	ข้าพเจ้าจะหัดพูดภาษาอังกฤษเสมอ เมื่อ มีโอกาสน					
14	ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะพูดอธิบายขยายความ ด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่ทราบได้ อย่างไร					
15	การแสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องใน บทเรียนเป็นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ ข้าพเจ้าชอบ					
16	ข้าพเจ้าไม่สามารถถ่ายทอดความคิดหรือ ข้อมูลที่ต้องการสื่อความหมายเป็นคำพูด ในภาษาอังกฤษได้					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
17	ปัญหาทักษะด้านการอ่าน ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของคำที่อ่านได้เป็นอย่างดี					
18	ข้าพเจ้าไม่สามารถตีความหมายจากเรื่อง ที่อ่านภาษาอังกฤษได้					
19	เมื่อครูให้เก็บใจความสำคัญของเรื่องที่ อ่าน ข้าพเจ้าจะคอยถามเพื่อน					
20	เมื่อเห็นโฆษณาสินค้าเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการนำเสนอ					
21	ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะหัดอ่านภาษาอังกฤษ แม้จะมีเวลาว่าง					
22	ข้าพเจ้าจะพยายามไม่อ่านออกเสียงเป็น ภาษาอังกฤษ เพราะกลัวเพื่อนจะรู้ว่า ข้าพเจ้าอ่านไม่ถูกต้อง					
23	ข้าพเจ้าสามารถอ่านในใจเพื่อจับใจความ จากเรื่องที่อ่านได้					
24	เมื่อต้องสอบอ่านภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า จะอ่านให้ผ่านไป					
25	ปัญหาทักษะด้านการเขียน ข้าพเจ้าสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์					
26	เมื่อครูบอกคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ๆ ข้าพเจ้าสามารถฟังเข้าใจ แต่เขียนไม่ได้					
27	ข้าพเจ้าฝึกเขียนเสมอเมื่อมีโอกาส					
28	ข้าพเจ้าไม่สามารถเรียบเรียงประโยคมา เขียนเป็นข้อความได้					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
29	ข้าพเจ้าเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ไม่ถูกต้องตามความหมายที่ต้องการเขียน					
30	ข้าพเจ้าเขียนประโยค ข้อความ ตามบทเรียนได้อย่างถูกต้อง					
31	ข้าพเจ้าชอบทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเขียนมากกว่าทักษะด้านอื่น					
32	ข้าพเจ้าเขียนและคัดตัวอักษรภาษาอังกฤษผิดๆ ถูกๆ เสมอ					

ภาคผนวก ข
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	9.452
2	6.496
3	5.482
4	3.334
5	5.648
6	8.784
7	6.638
8	13.248
9	6.814
10	6.381
11	1.771
12	8.167
13	8.788
14	6.440
15	7.262

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8711

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.430
2	6.545
3	5.044
4	4.695
5	6.905
6	5.489
7	7.158
8	4.620
9	6.369
10	7.014
11	6.587
12	6.425
13	6.419
14	6.469
15	5.273
16	7.093
17	7.187
18	3.754
19	2.986
20	5.803
21	6.969
22	3.345
23	3.660
24	5.506

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8910

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.234
2	6.793
3	5.306
4	2.399
5	5.976
6	5.997
7	5.179
8	2.044
9	2.478
10	3.790
11	4.222
12	4.864
13	2.111
14	4.405
15	2.606
16	4.347
17	7.447
18	3.900
19	6.909
20	6.302
21	3.930
22	6.015
23	3.323
24	7.374
25	4.369
26	9.039

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
27	3.853
28	9.359
29	3.501
30	7.048

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8795

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.254
2	3.574
3	3.157
4	3.341
5	5.618
6	6.367
7	8.422
8	5.931
9	6.246
10	2.408
11	3.580
12	4.612
13	3.479
14	2.961
15	2.962
16	4.718
17	3.801
18	3.131

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .7732

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.512
2	4.158
3	5.347
4	4.762
5	3.398
6	6.576
7	2.526
8	6.268
9	3.534
10	7.350
11	3.756
12	6.341
13	2.954
14	3.543
15	4.534
16	6.329
17	3.985
18	4.182

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8051

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.199
2	5.973
3	4.055
4	5.438
5	3.727
6	6.187
7	2.842
8	7.332
9	7.214
10	2.335
11	6.935
12	5.213
13	4.890
14	6.417
15	4.307

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .7661

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.696
2	1.873
3	3.285
4	3.554
5	3.331
6	6.145
7	3.116
8	4.300
9	1.831
10	3.338
11	3.429
12	2.938
13	3.415
14	2.178
15	3.211
16	2.586
17	2.546
18	4.432
19	3.592
20	3.052
21	2.305
22	4.221
23	2.103
24	2.792
25	4.246
26	2.590

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
27	3.386
28	2.097
29	3.574
30	2.642
31	3.709
32	3.303

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .7800

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	วรสิริ ลิขิตวงศ์
เกิดวันที่	9 กรกฎาคม 2522
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	22/51 ซอยกำนันแมน 7 ถนนเอกชัย บางบอน กรุงเทพมหานคร 10150 โทร. 0-2416-8755
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดกระเจี๊พินิจ 300/1 ซอยสมเด็จพระเจ้าตากสิน 22 ถนนสมเด็จพระเจ้าตากสิน แขวงบุคคโล เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600 โทร. 0-2477-9158
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง	อาจารย์ 1 ระดับ 4
ประวัติการศึกษา	
2540	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนชิโนรสวิทยาลัย
2544	ครุศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยาและการแนะแนว) สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2547	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ